

Jamsai

ทดลองอ่าน

วิวาห์

ส่วนบุคคล

*Jamsai*¹

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน
วีวาร์ห์
ส่วนบุคคล

Jamsai
ทดลองอ่าน

ปราณปรีชา

วีวาร์ห์
ส่วนบุคคล

ปราณปรีชา

Jamsai

ทดลองอ่าน

ไม่ใช่เงิน แล้วเธออยากได้อะไรจากเขา

สมองของพระเอกผู้ผ่านการแสดงละครโทรทัศน์มานับสิบเรื่องแล่นปรี๊ด คิดหา
สิ่งที่หญิงสาวคนหนึ่งคาดหวังจากการแต่งงาน

หรือว่าจะเป็นการความรักจากเขาและการใช้ชีวิตคู่ด้วยกันจริงๆ ในท้ายที่สุด?

"นี่! อย่าทำหน้าที่แบบนั้นสิ!" ลิปสาโวยวาย

เธอไม่รู้หรือว่าเขาคิดอะไรอยู่กันแน่ แต่สีหน้าแบบนั้นมันทำให้รู้สึกแปลกๆ
จนต้องโวยออกไป หัวใจเต้นแรงขึ้นพร้อมกับใบหน้าช้ำสีเลือดอีกครั้งกับสิ่งที่กำลัง
จะเอ่ย

"เรา..." เธอหลบตาหนีดวงตาคูโตที่จ้องมาอย่างรอคอยคำตอบ สูดลมหายใจลึก
จึงงำออกไปในที่สุด "เราอยากได้สเปิร์มของเหมือน"

"ฮะ? เธออยากได้อะไรนะ" มนายุถามย้ำ เสียงงม้งาเมื่อครู่ทำให้เขาคิดว่าตัวเอง
ต้องฟังบางอย่างผิดพลาดไป

ลิปสากัดริมฝีปาก หลับหูหลับตาตะโกนด้วยน้ำเสียงที่มั่นใจว่าครั้งนี้เขา
ต้องได้ยินชัดเจน

"เราบอกว่าเราอยากได้สเปิร์มของเหมือนเป็นคำตอบแทนจากการแต่งงาน
ครั้งนี้!"

วิวาห์ส่วนบุคคล

ปราณปรียา เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2560-4

ภาพประกอบ penton / Shutterstock.com

natu / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 379 บาท

พิมพ์ที่

กระดาษกอนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

LOVE ขอต้อนรับศักราชใหม่ 2563 ด้วยผลงานจากนักเขียนใหม่แกะกล่องเจ้าของนามปากกา 'ปราณปรिया' ที่จะมามอบความสุขผ่านตัวอักษรให้นักอ่านทุกท่านผ่านนิยายเรื่องแรกของเธอ 'วิวาห์ส่วนบุคคล'

นักอ่านทุกท่านเชื่อเรื่องอาถรรพ์เบญจเพสไหมคะ

บางท่านอาจเชื่อ บางท่านอาจเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง หรือบางท่านก็อาจไม่เชื่อเลย...

'เหมื่อน มนูญ อัศวกร' นักแสดงหนุ่มหล่อสุดฮอตเป็นหนึ่งในคนที่ 'เคย' ไม่เชื่อเรื่องอาถรรพ์เบญจเพสมาก่อนแม้ว่าซินแสและแม่ของเขาได้เตือนเอาไว้ก็ตาม จนกระทั่งเกิดอุบัติเหตุครั้งใหญ่กับเขาและครอบครัว ทำให้นักแสดงหนุ่มตัดสินใจว่าเขาจะต้อง 'แต่งงาน' กับหญิงสาวที่เกิดก่อนเขาหนึ่งวัน หนึ่งเดือน แต่เกิดหลังเขาหนึ่งปีตามที่ซินแสได้กล่าวไว้เพื่อสะเดาะเคราะห์ ใครจะรู้ว่า 'รักแรกพบ ลิปสา อัศวพิพัฒน์' รีไรเตอร์สาวที่ชื่อเล่นยาวกว่าชื่อจริงผู้เป็นติ่งของเขาและยังเป็นผู้มีพระคุณที่ช่วยชีวิตของเขาไว้ในอุบัติเหตุครั้งใหญ่ครานั้นจะเป็นเจ้าสาวที่เขาต้องแต่งงานด้วย ทว่าเขาเป็นถึงนักแสดงดัง ส่วนเธอก็ซึ่กั๊วซึ่กั๊ว แถมเธอเองก็มีสิ่งที่ต้องการเก็บไว้ไม่ให้ใครรู้เช่นกัน วิวาห์ครั้งนี้จึงต้องเป็นความลับที่ให้ใครรู้ไม่ได้เด็ดขาด!

แบบนี้จะเรียกว่าพรหมลิขิตหรือเคราะห์กรรมลิขิตเลิฟก็บอกไม่ได้ ดังนั้นเลิฟขอเชิญนักอ่านทุกท่านร่วมเดินทางหาคำตอบด้วยตัวเองและร่วมลุ้นไปกับความสัมพันธ์ของทั้งคู่ด้วยการพลิกหน้าถัดไปได้เลยคะ...

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

'ปราณปรिया' (ปราณ-ปะ-ริ-ยา) แปลว่า 'รักเสมอชีวิต' เพราะชอบความหมายของชื่อนี้ จึงตั้งใจไว้แต่แรกว่าถ้าวันหนึ่งได้เป็นนักเขียน...จะใช้ชื่อนี้แหละ เป็นนามปากกา

จุดเริ่มต้นของการเป็นนักเขียนสำหรับเราเริ่มต้นจากการเป็น 'นักอ่าน' ค่ะ เราเริ่มอ่านนิยายมาตั้งแต่สมัย ม.1 เริ่มจากนิยายรักวัยรุ่น ก้าวสู่รักโรแมนติก แฟนตาซี ไปเรื่อยจนถึงจินโหราณ เรียกว่าอ่านมาแล้วเกือบทุกรูปแบบ และแน่นอนว่ามันต้องมีอยู่หลายเรื่อง...ที่นักอ่านอย่างเรา อ่านแล้วรู้สึกขำใจว่า 'เฮ้ย! ทำไมไม่เป็นแบบนี้ล่ะ! ทำไมไม่เป็นแบบนี้ล่ะ!' และเริ่มอยากจะทำลายเป็น 'นักเขียน' ขึ้นมาเอง

กว่าจะมีผลงานตีพิมพ์เล่มแรก...กับสำนักพิมพ์ที่ติดตามอ่านและฝังใจอยากร่วมงานด้วยมาตั้งแต่มัธยม เราก็ใช้เวลาในการเป็น 'นักอยากเขียน' อยู่เกือบสิบปี หลังลดเลี้ยวอ้อมไปมาบนถนนแห่งความฝันสายนี้อยู่หลายรอบในที่สุด...เราก็มีผลงานตีพิมพ์ได้สำเร็จ ซึ่งเรื่องแบบนี้เราเชื่อว่า 'จังหวะ' กับ 'เวลา' และ 'โชคชะตา' ก็มีส่วนด้วยเหมือนกัน

ถ้าไม่ใช่เพราะจังหวะก่อนหน้านี้นี้ เวลาก่อนหน้านี้นี้ โชคชะตาพาเราเดินอ้อมไปเกือบเกี่ยวประสบการณ์มากมายหลากหลายรูปแบบอย่างที่ผ่านมาตอนนี้เราอาจจะยังเป็นเพียงนักอยากเขียนที่เขียนไม่เคยจบคนเดิม :)

'วิวาร์สวันบุคคล' ไม่ใช่เรื่องแรกที่เรานำมาเขียนจบ แต่เป็นเรื่องแรกที่ผ่านการพิจารณาและได้รับการตีพิมพ์ และเราหวังว่าจะมีเล่มต่อๆ ไปตามมามาก

ขอบคุณสำหรับใครก็ตามที่เปลือยหยิบนิยายเล่มนี้ขึ้นมาอ่าน หวังว่าจะมีความสุข มีรอยยิ้ม และเสียงหัวเราะนะค่ะ

ลำนำกพิณพีแฉ่มไล ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทนำ เบญจเพส

คุณรู้จักเบญจเพสรีเปล่า

ผมคาดว่าถ้าคุณเกิดและเติบโตบนแผ่นดินไทยมาตลอดก็น่าจะเคยได้ยินมาบ้างแหละ ใต้เรื่องอาถรรพ์ปีเบญจเพส

ช่วงชีวิตแห่งการเปลี่ยนแปลงที่หากใคร 'ดวงดี' ก็จะไม่โชคร้ายไปตลอดชีวิตราบรื่นอย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ส่วนใครที่ 'โชคร้าย' ส่วนมากผมมักได้ยินแต่เรื่องประสพการณ์ร้ายๆ มา...บางคนอาจจะเจอปัญหาเล็กๆ อย่างอุบัติเหตุเล็กๆ น้อยๆ ถูกหวยกินหลายงวดติด หรือมีปากเสียงกับคนรอบข้าง เริ่มหนักขึ้นมาเรื่อยๆ อย่างตงงาน แฟนทิ้ง ถ้าอัฟเกรดไปอีกขั้นก็สูญเสียนายใหญ่ อุบัติเหตุร้ายแรง หรือกระทั่ง...เสียชีวิต

คุณคิดว่าเบญจเพสคือช่วงอายุเท่าไร

ผมว่าคนส่วนใหญ่คิดเหมือนผม...คือยี่สิบห้า ก็นะ...เราเรียนกันมาตลอดนี่ว่า 'เบญจ' แปลว่าห้า เพราะงั้นมันก็น่าจะยี่สิบห้าแหละ แต่พอมันเกิดขึ้นกับผมจริงๆ ผมถึงได้รู้ว่าเบญจเพสมันเริ่มได้ตั้งแต่ยี่สิบสี่และสามารถถ่วงยาวไปได้ถึงยี่สิบหก แล้วแต่ชะตาชีวิตของแต่ละคน

คุณเชื่อเรื่องเบญจเพสไหม

ผมไม่เคยเชื่ออย่างจริงจังมาก่อน จนกระทั่งมันเกิดขึ้นกับตัวผมเอง พอเผชิญหน้ากับสิ่งที่เรียกว่า 'อาถรรพ์เบญจเพส' ผมถึงได้เชื่อว่ามีอยู่จริง นี่สินะที่เขาว่ากันว่าไม่เห็นโลงศพไม่หลั่งน้ำตา อืม...ผมเป็นคนประเภทนั้นจริงๆ

เบญจเพสของคุณเป็นยังไง

สำหรับผม...อย่างที่บอกมันเริ่มตั้งแต่อายุยี่สิบสี่ หลังผมอายุครบยี่สิบสี่ ได้ไม่นานสาวที่ 'คุยๆ' กันอยู่จนได้เลื่อนขั้นมาเป็น 'แฟน' อย่างลับๆ ถึงครึ่งปี...ตัดสินใจบอกเลิกผมด้วยเหตุผลที่ทำให้ผมต้องยอมปล่อยเธอไป

เธออยากแต่งงานแล้ว

แฟนสาวรุ่นพี่อายุมากกว่าผมสี่ปีและยังเป็นคนธรรมดาที่ใช้ชีวิตแบบพนักงานออฟฟิศทั่วไป คนรอบตัวเธอเริ่มแต่งงานสร้างครอบครัว มีลูกตัวเล็กๆ ตึกตึกๆ น่ารักอย่างที่เธอก็ฝันอยากจะมี แต่ด้วยอายุกับอาชีพของผม...ทำให้ผมยังไม่คิดถึงเรื่องแต่งงาน ที่สำคัญคือเราเพิ่งเป็นแฟนจริงจังกันได้แค่ครึ่งปีด้วย ความรักความผูกพันมันยังไม่ได้มากมายจนผมยอมทิ้งทุกอย่างไปสร้างครอบครัว สุดท้ายจึงจบลงด้วยการจากลา แล้วหลังจากนั้นไม่กี่เดือนเธอก็กลับไปคืนดีกับแฟนเก่าและแต่งงานสร้างครอบครัวด้วยกัน

ผมไม่โกรธเธอนะ แม้จะเจ็บนิดๆ เสียใจหน่อยๆ แต่ผมก็ไม่โกรธเธอ เพราะเธอไม่ได้คบซ้อนไม่ว่าจะกับผมหรือผู้ชายคนนั้น ระหว่างผมกับเธอ...เราจบกันด้วยดี

นั่นแค่เรื่องแรกเท่านั้น พอเคียดดาวน้เข้าสู่ปีใหม่ที่ผมจะอายุย่างยี่สิบห้า เรื่องมันก็เริ่มขึ้นมาอีก อาจะยังดูวนอยู่กับความรักหน่อยๆ นะ แบบว่านางเอกรุ่นพี่ที่ผมแอบปลื้มอยู่และเคยคิดว่าหากวันหนึ่งทั้งผมและเธอโสด ผมจะลองจีบเธอดูนั้น ยังไม่ทันให้ผมได้ออกตัว ใจรุ่นพี่อีกคนก็งานเธอไปกินเรียบริ้อย ผมเลยนึกตั้งแต่ยังไม่ทันได้เริ่ม แต่ก็...ช่วงนั้นผม

ไม่ได้โพกัสเรื่องความรักจริงจังนัก สองเรื่องที่เกิดขึ้นตอนนั้นสาบานได้เลยว่าผมไม่ได้คิดถึงเรื่องอาถรรพ์เบญจเพสอะไรนั้นด้วย

จนกระทั่งเริ่มเข้าสู่เรื่องความปลอดภัยในชีวิตของผม จากอุบัติเหตุเล็กๆ เอ็นอักเสบ คิ้วแตก แก้วบาด ไปจนถึงสลิงขาด และรถชนจนไฟลุกท่วมไปทั้งคัน...ผมถึงได้เชื่ออย่างจริงจังว่าโอเค ผมเข้าสู่วิกฤตเบญจเพสแล้วจริงๆ

แล้วอีเวนต์สำคัญในช่วงเบญจเพสของคุณคืออะไร

ข้อนี้ผมไม่แน่ใจว่าคนอื่น ๆ จะมีรีเปล่านะ เคยอ่านเจอมาว่าบางคนซื้อบ้าน ซื้อรถ เรียนจบ ตกลงงาน หรืออะไรก็แล้วแต่ แต่สำหรับผม...อีเวนต์สำคัญในช่วงวัยเบญจเพสที่ผมจะจำไปทั้งชีวิตก็คือ

ผมแต่งงาน

ใช่...ปีที่ผมอายุสี่สิบห้า ผม 'แต่งงาน' และใช้ชีวิตคู่กับผู้หญิงคนหนึ่ง เหมือนตลกร้ายเนอะ...เพราะยังไม่พร้อมสำหรับการแต่งงานผมจึงเลิกกับอดีตคนรัก ปล่อยให้เธอไปเริ่มต้นสร้างครอบครัวกับใครสักคนที่พร้อม

แต่ในปีเดียวกับที่เธอแต่งงาน ผม...ก็แต่งงานด้วยเหมือนกัน

ดวงตาสีน้ำตาลเข้มในกรอบตาโตหวานมองเอกสารสำคัญที่เพียงแค่มผมประทับลายเซ็นลงไป...ในทางกฎหมายมันจะผูกโยงชีวิตผมและผู้หญิงอีกคนไว้ด้วยกันทันที

ผมอดไม่ได้ที่จะเหลือบตาขึ้นมองเธอ เห็นเลยว่าในดวงตากลมสีด้าใสแจ้วเหมือนลูกแก้วคู่ นั้นมีแววลังเลและคล้ายๆ กำลังส่งคำถามให้ผมว่า สิ่งที่เรา กำลังทำมันถูกต้องแล้วหรือ

แน่นอนว่าผมไม่รู้ว่ามันถูกต้องหรือเปล่ากับการแต่งงานกับผู้หญิงที่รู้จักพบเจอกันจริงๆ ได้ไม่กี่เดือนเท่านั้น แต่ที่ผมรู้สึกคือมันเป็นทางออกเดียวสำหรับชีวิตเบญจเพสของผม

ผมยิ้มให้เธอก่อนจะหลุบตามองเอกสารตรงหน้า ตวัดมือเซ็นชื่ออย่างรวดเร็ว

คุณรู้จักเบญจเพสรีเปล่า

ฉันรู้จักนะ และคิดว่าคนส่วนมากในสยามประเทศนี้ก็น่าจะรู้จักมันแบบว่าคงเคยได้ยินเกี่ยวกับอาการเบญจเพสกันมามากมาย ทั้งเรื่องดีและเรื่องร้าย ฉันเองก็เคยได้ยินมาว่าในวัยเบญจเพสอาจจะเป็นช่วง 'ซี้เป็นซี้ตาย' ของใครหลายๆ คน ซึ่งสารภาพตรงนี้เลยว่าเพิ่งไปกุเกิลเจอเรื่องเล่าตำนานเบญจเพสว่าเป็นช่วงชีวิตที่เทวดาจะลงมาตรวจสอบคะแนนความดีว่ามีมากน้อยแค่ไหน ถ้าสะสมมาก...ชีวิตนับจากนี้ก็ราบรื่นหน่อย แต่ถ้าความดีที่สะสมมาน้อยก็ลำบากกันไป ถือเป็นนรกตกเตือนให้รีบเร่งทำความดี (ซึ่งฉันว่ามันเป็นกุศโลบายที่ประสบความสำเร็จนะ เพราะพอเจอเรื่องร้ายๆ ซวยๆ กันคนเราจะรีบวิ่งเข้าวัดทำบุญสะเดาะเคราะห์กันยกใหญ่) หรือถ้าคะแนนความดีของคุณอยู่ในเกณฑ์สอบตกขึ้นมาละก็... บางคนอาจจะได้กลับบ้านเก่ากันเลยทีเดียว

คุณคิดว่าเบญจเพสคือช่วงอายุเท่าไร

ฉันเคยคิดว่ายี่สิบห้า นียายกับละครหลายๆ เรื่องเวลาเล่นเกี่ยวกับวัยเบญจเพสก็คืออายุยี่สิบห้าทั้งนั้น แต่หลังจากไปกุเกิลมาฉันถึงเพิ่งรู้ว่ามันมีหลายทฤษฎีอยู่ เคยอ่านเจอว่าบางทีผู้ชายก็เริ่มนับที่ยี่สิบสี่ยี่สิบห้า ส่วนผู้หญิงก็สักช่วงยี่สิบห้าอย่างยี่สิบหก แต่กล่าวรวมๆ ก็คือช่วงยี่สิบสี่เป็นต้นไปถึงยี่สิบหก อ้อใช่ มีบางทฤษฎีบอกว่ามันไม่ใช่แค่ช่วงวัยนี้เท่านั้นนะ เกือบทุกช่วงอายุที่ลงท้ายด้วยห้าก็นับเป็นเบญจเพสเหมือนกัน คิดว่าคงให้ระวังตัว หมั่นสะสมความดีตลอดไปมัง

คุณเชื่อเรื่องเบญจเพสไหม

ในฐานะผู้หญิงที่ชอบเรื่องลึกลับและการดูดวง ฉัน 'เชื่อ' เรื่องอะไร

แบบนี้มาตลอด แต่ก็ออกแนวเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งทำนองนั้น

เบญจเพสของคุณเป็นยังไง

เบญจเพสของฉัน...ฉันไม่รู้ว่าจะเริ่มนับมันจากตรงไหนแฮะ ถ้าตามเกณฑ์ก็ควรเริ่มจากยี่สิบสี่เป็นต้นไปละมัง และ...อืม ช่วงนั้นถือเป็นช่วงชีวิตที่ดีและมีสีสันมากที่สุดในชีวิตของฉัน มันจะเป็นช่วงเวลาที่ฉันไม่มีวันลืมไปทั้งชีวิต

อีเวนต์สำคัญในช่วงเบญจเพสของคุณคืออะไร

คนอื่นอาจจะเจอเรื่องดีๆ อย่างแต่งงาน คลอดลูก เลื่อนตำแหน่งหน้าที่การงาน หรือถ้าเป็นเรื่องไม่ค่อยดีก็อาจจะโดนรถชน ผ่าตัด กระทั่งเสียชีวิต แต่สำหรับฉัน...

ฉันหย่ากับสามี

หลังเข้าสู่อายุยี่สิบห้าได้ไม่ถึงเดือนฉันก็หย่ากับสามีที่ใช้ชีวิตร่วมกันเกือบหนึ่งปีเต็ม แม้จะพยายามบังคับตัวเองให้หนึ่งที่สุด แต่ตอนก้มมองเอกสารสำคัญทางกฎหมายที่หากเซ็นชื่อลงไปแล้ว...ระหว่างฉันกับเขาจะไม่มีอะไรเกี่ยวข้องผูกพันกันอีก...

น้ำตาหยดหนึ่งก็ร่วงลงสู่กระดาด

ฉันสุดลมหายใจลึกลับ เลื่อนสายตาไปยังมือของใครบางคนที่กุมหลังมือของฉันเอาไว้โดยไม่กล้าเงยหน้าสบตาเขา

ผู้ชายที่ฉันยังรักอยู่เต็มหัวใจ

แม้ลึกลงไปจะเจ็บปวดมากแค่ไหน และถึงเขาจะบอกว่าเราไม่เซ็นมันลงไปก็ได้ แต่สุดท้ายแล้ว...

...ฉันก็ยังตัวคปากกาเซ็นชื่อลงไปอยู่ดี

บทที่ 1 แต่งงานเถอะนะเหมือน

'มนาย' คิดว่าจริง ๆ แล้วตัวเองไม่ได้สนใจเชื่อเรื่องดวงชะตาอะไรเท่าใดนัก เวลาหมอดูหรือหมอดูเตาที่ทำนายทายทักให้เขาในฐานะบุคคลผู้มีชื่อเสียง พระเอกหนุ่มหน้าหวานผู้มักจะโดนชาวเน็ตแซวและแซะถึงรสนิยมทางเพศอยู่เสมอก็มักจะเลือกฟังหูไว้หู

'ไม่เชื่อแต่ก็ไม่ลบหลู่' ประมาณนั้น

ผิดกับมารดาของเขา 'คุณมัทนา' เป็นคนที่เชื่อเรื่องดวงชะตาราศีมากที่สุดเท่าที่มนายเคยพบเจอมาในชีวิต

เอาเรื่องพีคที่สุดในความคิดของมนายนะ ก็คือการที่แม่เลือกจะอดทนอดกลั้นกับการเจ็บท้องคลอดเขาไปได้ถึงหนึ่งวัน เพราะเชื่อที่ซินแสทำนายทักว่าถ้าเขาเกิดวันมหางคลตามที่ท่านให้ไว้ เขาจะกลายเป็นที่รักที่ปรารถนาของผู้คน ไปไหนมาไหนมีแต่คนรักใคร่เอ็นดู แถมอนาคตจะได้เป็นถึงพระเอกเบอร์ต้นๆ ของวงการบันเทิงไทย

ไม่ต้องคิดเลยว่าคุณมัทนาผู้ชื่นชอบดูละครโทรทัศน์เป็นชีวิตจิตใจนั้น จะใจจดใจจ่อกับฤกษ์การคลอดลูกชายคนเดียวมากขนาดไหน ในเมื่ออย่างไรเขาก็ต้องออกมาเดื่อนั้นอยู่แล้ว แถมกำหนดคลอดยังอยู่ระหว่างวันมงคล

ที่ชินแสให้มา ท่านจึงตั้งใจอย่างแรงกล้าว่าจะคลอดเขาในวันมงคลวันนั้นให้ได้

และแม่เขาเป็นผู้หญิงที่มุ่งมั่นตั้งใจกับอะไรแล้วก็ต้องทำให้สำเร็จ เมื่อนายทำท่าจะทำจะต้องออกมาดูโลกก่อนกำหนดหนึ่งวัน คุณหมัทนาที่ตัดสินใจอดทนนอนปวดท้องอยู่อย่างนั้นจนรุ่งสว่างวันฤกษ์มงคลถึงได้คลอดเขาออกมาอย่างปลอดภัย... ทั้งที่เกือบยี่สิบห้าปีก่อนนั้นการแพทย์ยังไม่พัฒนาอย่างวันนี้และมีความเสี่ยงสูงมากก็ตาม

นอกจากเรื่องคลอดลูกแล้ว ยังมีอีกหลายเรื่องที่คุณหมัทนาเชื่อชินแสเอามากๆ จนยายเขายังค่อนข้างขอต่อว่าเชื่อมากกว่าพ่อแม่ครูอาจารย์รวมกันซะอีก แต่เมื่อภาพรวมของการเชื่อชินแสทุกอย่างออกมา 'ดี' สมความปรารถนาคนรอบข้างแม่เลยตัดสินใจปล่อยผ่าน เพราะอย่างน้อยที่สุดยังโชคดีที่ท่านเลือกเชื่อแค่ชินแสคนเดียว ไม่ได้ตระเวนเชื่อหมอดูหมอเดาเจ้าพ่อที่ไหนไปทั่วอย่างคนงมงายจนไร้สติ ซึ่งนั่นอาจจะเป็นเพราะว่ามีช่วงหนึ่งที่คุณหมัทนาหน้ามืดดวงไปทั่วแล้วโดนหลอกเอาก็ได้

อย่างไรก็ตามตอนเขาอายุสิบแปดได้ก้าวเข้าสู่วงการบันเทิงอย่างไม่ตั้งใจ (หมายถึงเขาไม่ตั้งใจ แต่แม่นะโคตรตั้งใจ) ด้วยคำชี้แนะถึงฤกษ์มงคลต่างๆ รวมถึงข้อควรระวังจากชินแสท่านเดิมที่อายุเจ็ดสิบเจ็ดแปดสิบเข้าไปแล้ว จนเขากลายเป็นพระเอกละครมีชื่อเสียงเหมือนที่ชายชราทำนายทายทักตั้งแต่อยู่ในท้อง แม่ก็ยิ่งศรัทธามากขึ้นเรื่อยๆ ในเมื่อชินแสเองแนะนำ ดูดวงชะตาทั่วๆ ไป ไม่ได้เรียกร้องเงินทองของเช่นให้ไว้กับอะไร นอกจากการทำบุญตามพวกสถานสงเคราะห์ต่างๆ หรือบริจาคเงินให้ตามมูลนิธิ ซึ่งไม่ได้ใช้เงินมหาศาล มนายุเลยไม่เคยมีปัญหอะไรกับความเชื่อของแม่มาก่อน

และเขาก็ไม่เคยคิดเลยว่า... วันหนึ่งเขาจะมีปัญหาเกี่ยวกับมัน

อันที่จริงชายหนุ่มจำเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ได้ไม่มากนัก ในความทรงจำ

พรวดเดียว... นายจำได้เพียงว่าเขากำลังโหนตัวอยู่กลางอากาศด้วยสลิงเส้นบางที่ได้มีการซักซ้อมไปเมื่อครึ่งชั่วโมงก่อน และมันใช้งานได้ดีมากตลอดกระทั่งตอนแสดงจริง... ในงานอีเวนต์ที่มีสายตาของผู้คนมากมายจับจ้องกล้องหลายตัวของทั้งสื่อมวลชน เจ้าของงาน และบรรดาแฟนคลับที่ตามมาให้กำลังใจอย่างเหนียวแน่นกำลังเก็บภาพทุกอย่างอย่างตั้งใจ ไม่มีใครคาดคิดว่าขณะที่เขาลอยตัวอยู่ห่างจากผืนน้ำไม่กี่เมตร... สลิงเจ้ากรรมกลับขาดขึ้นมา จนร่างสูงดิ่งลงอย่างรวดเร็วโดยไม่สามารถควบคุมได้และกระแทกน้ำในสระอย่างรุนแรงจนสาครกระจายเป็นวงกว้าง

แม้ในความเป็นจริงนายจะรู้สึกว่าเขายังคงติดอยู่มากที่พื้นด้านล่างเป็นสระว่ายน้ำ ไม่ใช่โอลิมปิกนอร์ทวาย คอนกรีต หรือกระทั่งสนามหญ้า ดังนั้นนอกจากร่างกระแทกน้ำจนสิ้น ไม่ทันตั้งตัวจนแผลอกสีนคลอริ่นไปหลายอีก และสร้างความตกใจให้กับทุกคนจนต้องรีบหามเขาส่งโรงพยาบาล ทั้งร่างกายและจิตใจเขาก็ไม่ได้รับความเสียหายอื่นอีก

แต่เมื่อรวมกับ 'ความช่วยเหลือ' ที่ธิดาโถมเข้ามาใส่นับตั้งแต่เมื่อนายอายุครบยี่สิบสี่ย่างเข้าสู่ปีที่ยี่สิบห้าเมื่อหลายเดือนก่อน ตั้งแต่อุบัติเหตุต่างๆ ในกองถ่ายทั้งการผัดคิวจนได้รับบาดเจ็บอยู่เป็นประจำ เอ็นข้อเท้าอักเสบข้างคิ้วแตกบ้าง และเรื่องเงินค่าฟรีเซ็นเตอร์ก้อนใหญ่ที่ถูกคนดูแลคนเก่าโกงไปนับล้าน รวมถึงเสียชื่อเสียงเพราะถูกแอบอ้างชื่อว่าพัวพันกับผลิตภัณฑ์อาหารเสริมไม่มีมาตรฐาน อย. ซึ่งถูกทลายแก๊งจนกลายเป็นข่าวใหญ่ จนไปถึงอาการป่วยจากโรคไข้เลือดออกที่อาการค่อนข้างหนัก จนมารดาของเขาประสาทเสีย ทำให้ทั้งสื่อมวลชน แฟนคลับ คนทั่วไปที่รับรู้ข่าวนี้จากหนังสือต่างๆ และคุณหม่หน้าตาต่างบักใจเชื่อว่าเรื่องร้ายทั้งหมดเกิดจาก 'อาถรรพ์เบญจเพส' ล้วนๆ

ท่ามกลางความมึนงงขณะถูกเคลื่อนย้ายมายังโรงพยาบาล นายคาดการณ์เดาไว้อยู่แล้วว่าข่าวสลดใจของเขาต้องกลายเป็นข่าวใหญ่และ

สร้างความตกใจให้กับครอบครัวเป็นอย่างมาก ดังนั้นเขาจึงไม่แปลกใจสักนิดเมื่อลืมนวดขึ้นมานับแต่เพียงคนเดียวข้างกายจะมีมารดาที่นั่งกุมมือเขาร้องไห้อยู่เสียบๆ แต่ที่ทำให้แปลกใจจนเกือบผงะเหินจะเป็นประโยชน์แรกที่หลุดจากปากท่าน

"แต่งงานเถอะนะเหมือน"

หือ?

พระเอกหนุ่มกะพริบตาถี่ ไม่แน่ใจว่าผลจากอุบัติเหตุทำให้สมองเขาเบลอลจนฟังมารดาเพี้ยนไปหรือว่าเกิดอะไรขึ้นกับคุณหมันทนากันแน่ คำแรกหลังเขาฟื้นจึงเป็นประโยคนี้

"แม่ว่าไงนะครับ" ชายหนุ่มเอ่ยถามขณะยื่นมือไปจับแก้วน้ำที่ท่านยื่นมาให้ขึ้นดื่ม

"แม่บอกว่าแต่งงานเถอะเหมือน"

"แค่ก! แค่กๆ..." ประโยคเดิมแบบย่ำซ้ำของมารดาทำเอามนุษย์ซึ่งดูตื้ออยู่ถึงกับสับสน และไม่รู้ว่าคุณหมันทนากำลังขวัญเสียที่เขาสับสนขาดหรืออย่างไร ท่านถึงได้ร้องเสียงหลงแล้วรีบตบหลังให้

"เหมือน! เหมือนเป็นอะไรมั๊ยลูก"

"ไม่...แค่ก! ไม่ครับ" เขาปฏิเสธ ไม่ทันรู้เลยว่าตัวเองหน้าแดงเถือก เพราะการสับสนเมื่อครู่

"แม่ขอโทษนะเหมือน แม่ขอโทษ" คุณแม่ที่ถ่ายถอดความสุขไปยังลูกชายคนเดียวตอนใจเจือสีอื่น รำพันต่อ "เป็นเพราะแม่เอง เพราะแม่ไม่ยอมบอกเหมือน..."

ปกติแม่เป็นผู้หญิงอารมณ์ดี ไม่ค่อยร้องไห้หรือฟูมฟายกับอะไร ทำให้เมื่อท่านเริ่มหลั่งน้ำตาอีกครั้งมันหยุดถึงกับต้องหันไปมองบิดาที่เพิ่งเดินเข้ามาด้วยสีหน้าตกใจ

"ป้าครับ แม่ แม่เขา..." 'คุณสมภพ' เลิกจิ้มมองภรรยา ถอนหายใจ

เบาๆ ก่อนจะรีบเข้าไปประคอง

"มัท...ใจเย็นนะ ลูกปลอดภัยแล้ว"

คุณมัทนาหันไปกอดสามีไว้ พึมพำกับแผ่นอกที่พักพิงมายี่สิบกว่าปี

"แต่ลูกก็เกือบไม่ปลอดภัย เป็นเพราะมัทเอง เพราะมัทไม่ได้บอกลูก เพราะมัทไม่ได้รับบอกให้เหมือนสะเตาะเคราะห์ อีก..."

หลังจากม่ายเกิดเรื่องร้ายๆ ติดต่อกันคุณมัทนาก็ไม่ได้นั่งนอนใจ คำทำนายเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนที่ว่าชีวิตลูกชายจะราบรื่นสงบสุขเพียงยี่สิบสี่ปีแรกและอาจเจอ 'จุดเปลี่ยน' ตอนอายุยี่สิบห้าทำให้ท่านตัดสินใจกลับบ้านเกิดไปหาซินแสที่นับถือมาทั้งชีวิต กระทั่งได้รับคำแนะนำเกี่ยวกับวิธีสะเตาะเคราะห์ที่แม่แต่คุณมัทนาเองได้ฟังในครั้งแรก...ยังไม่คิดจะเชื่อและเป็นครั้งแรกที่คิดจะต่อต้านคำพูดของซินแส

แต่เมื่อมาถึงวันนี้...ต่อให้มันอาจเป็นจริงเพียงเปอร์เซ็นต์เดียว ท่านก็อยากจะ 'เสี่ยง' เชื่อกู!

"ถึงคุณจะถูกก่อนหน้านี้ เหมือนก็แต่ไม่ได้หอรอกมัท เรายังไม่เจอผู้หญิงคนนั้นเลยด้วยซ้ำนะ"

ตั้งแต่โตขึ้นมาไม่บ่อยครั้งนักที่ม่ายจะนั่งหันไปมองพ่อที่แม่ที่แบบตอนนี้ และยังฟังบทสนทนาของพวกท่านมากเท่าไรผู้ชายหนุ่มก็ยิ่งงงและเริ่มปวดหัวจนต้องยกมือขึ้นกุมขมับ

หนุ่มใหญ่ผู้ถ่ายทอดโครงสร้างและความสูงไปให้ลูกชายเหลือบเห็นอาการของลูกจึงตบหลังภรรยาเบาๆ

"มัท คุณหยุดร้องเถอะ เหมือนปวดหัวแล้ว ให้ลูกพักก่อน อีกอย่าง..." คุณพ่อวัยห้าสิบที่ยังคงเค้าความหล่อเหลาในอดีตไว้ได้เหลือบตามองประตูห้องพักผ่อนพิเศษที่อาจจะมีใครก้าวเข้ามาได้ทุกเมื่อ "ผมว่าเราไม่ควรพูดเรื่องแบบนี้ที่นี้นะมัท"

คุณมัทนาผู้กำลังเสียชีวิตเหลือบตามองตาม พยักหน้าถี่ๆ ก่อนจะ

ผลออกจากอ้อมกอดของสามี แล้วโผล่ไปลูบหัวลูบไหล่ลูกชายคนเดียว
ค่อยๆ ดันร่างสูงในชุดคนไข้ให้นอนลงกับเตียงอีกครั้ง

"ฮึ๊ก จริงสิ ที่นี้คงไม่เหมาะ แล้วก็...เหมือนปวดหัวมากมัยลูก นอนพัก
สักหน่อยนะลูกนะ"

อันที่จริงมนายนอนจนเบื่อก่อนนอนแล้ว แต่พอเจอคำพูดแปลกๆ
ของแม่ที่เขาฟังยังไงก็ไม่เข้าใจ ชายหนุ่มจึงเริ่มคิดว่าบางที่เขาอาจจะยัง
มีบางอย่าง เบลอๆ อยู่ ควรจะนอนพักผ่อนอีกรอบ

นะ เพื่อว่าตื่นมามีอีกทีจะฟังแม่เข้าใจ

"ไม่ครับแม่!" คนป่วยซึ่งได้รับอนุญาตให้กลับมาพักพื้นที่คอนโดฯ
ค้านเสียงแข็งขัดถ้อยขัดคำอย่างทีน้อยครั้งเขาจะทำกับแม่

จากที่คิดว่าพอตื่นขึ้นมาเขาจะฟังที่แม่พูดได้เข้าใจ มาตอนนี้มนาย
รู้แล้วว่าไม่เลย เขาไม่เข้าใจที่ท่านพูดและคงไม่มีวันเข้าใจง่ายๆ แน่

คุณหมันทนาหัวหน้าที่ถูกลูกค้าน

ท่านไม่ได้อยากจะบังคับอะไรลูก แต่นี่มันเกี่ยวพันถึงความปลอดภัย
ของมนาย ไม่มีทางที่ท่านจะยอมเสีย!

"ทำไมล่ะเหมือน นี่ลูกไม่ห่วงตัวเองเลยหรือไง!"

"ก็ห่วงครับ ห่วง" ใครล่ะจะไม่ห่วงตัวเอง ยิ่งตอนนี้ชีวิตเขากำลัง
ไปได้ไกลบนเส้นทางแห่งวงการบันเทิง เขาเองเป็นมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง
ที่ยังหลงใหลและหวงแหนชื่อเสียงในตอนนี้อยู่ และเพราะแบบนี้แหละ...

พระเอกแถวหน้าของเมืองไทยถอนหายใจซ้ำ

"แม่ครับ เหมือนกำลังดังมากนะตอนนี้ นี่ละครเหมือนก็เริ่มมีกระแส
ในประเทศเพื่อนบ้านทั้งจีน ลาว กัมพูชา เวียดนาม และลามไปถึงนิคม*
แล้วด้วย แต่นี่แม่จะให้เหมือน..." หนุ่มหน้าหวานสายหัว สีหน้าไม่เห็นด้วย

* นิคม เป็นประเทศสมมติ ไม่ได้มีอยู่จริง

"แม่จะให้...ให้เหมือนแต่งงาน?"

ดื่บอนาคตตัวเองซัดๆ!

จริงอยู่ในหลายๆ ประเทศพระเอกนางเอกที่แต่งงานแล้วยังได้รับความนิยมและสามารถครองตำแหน่งนั้นต่อไปได้ แต่สำหรับประเทศไทย... น้อยรายนักที่มีครอบครัวแล้วยังจะโด่งดังได้รับความนิยมและแรงสนับสนุนจากแฟนคลับ โดยเฉพาะเมื่อนับกันจริงๆ แล้วเขาเพิ่งก้าวเข้าวงการบันเทิงมาไม่กี่ปี ชื่อเสียงอาจจะโด่งดังเป็นที่รู้จักไปทั่วประเทศ แต่รากฐานกลับยังไม่แข็งแรงมั่นคงมากพอจะเสี่ยง

เอ...จะว่าไปก็มีอยู่คนนึงนะ ที่เพิ่งมีชื่อเสียงโด่งดังไม่กี่ปีแต่ก็ตัดสินใจแต่งงานแล้วเรตติ้งยังไม่ตก

นายนี้ก็คือ 'นับนิรันดร์ ไทม์ เทวกาล' รุ่นพี่หน้าสวยนัยน์ตาสีอำพันโดดเด่นที่เข้าวงการมาโล่งๆ กันและแจ้งเกิดมาจากซีรีส์พارانอร์มอลชุดเดียวกับเขา ซีรีส์ที่ตอนแรกช่องแค่ทำไปส่งๆ เพราะลิขสิทธิ์ซึ่งซื้อมาดองไว้ใกล้จะหมดอายุเลยตัดสินใจแคสต์นักแสดงหน้าใหม่มาเล่นเพื่อลงเป็นละครเย็น แต่จะด้วยความผิดพลาด...หรือเรียกว่า 'โชคชะตา' ก็สุดจะรู้ที่ทำให้ละครฟอร์มยักษ์ชุดใหญ่เกิดปัญหาถ่ายทำล่าช้าลงจ่อไม่ทันช่องจึงได้แต่จำใจหยิบซีรีส์พارانอร์มอลขึ้นมาฉายช่วงไพรม์ไทม์เป็นการแก้ขัดโดยไม่คาดหวังเรตติ้งหรือกระแสอะไร แต่กลับผิดพลาด เมื่อซีรีส์ดังกล่าวได้แหวกกระแสละครช่วงนั้นจนเกิดดังขึ้นมา ทั้งยังได้สร้างพระนางสายเลือดใหม่ขึ้นมาอีกหลายคน

สองในนั้นก็คือเขาซึ่งรับบทกามเทพผู้ไม่รู้จักรัก จนถูกเบ๊องบนสั่งให้ลงมาจับคู่ผู้ตายแดงให้คู่รักแท่หนึ่งร้อยแปดคู่และนับนิรันดร์ผู้โด่งดังเป็นพลุแตกจากบทบาทของพญามัจจุราชผู้เฝ้าตามหาและปกป้องรักเดียวของตัวเองมาหลายภพชาติ จนกลายเป็น 'สามีแห่งชาติ' มาตั้งแต่ตอนนั้นทั้งๆ ที่กำลังได้รับความนิยมจนเดินสายกวาดรางวัล 'หนุ่มโสดในฝัน'

ไปแทบทุกเวทีที่จัด แต่ในการประกาศรางวัลหนุ่มโสดในฝันครั้งสุดท้ายที่นับนิรันดร์ได้รับ รุ่นที่ผู้อายุมากกว่าเขาไม่กี่ปีก็กลับประกาศแต่งงาน มันกลางเวทีรับรางวัลกันเลยทีเดียว

พระเอกหนุ่มจำได้ว่าเขาเป็นอีกคนที่นั่งหน้าแถวตอนนับนิรันดร์ประกาศแต่งงานและแอบคาดเดาไปว่ารุ่นพี่คงจะผลอไปทำผู้หญิงท้องเข้า ถึงได้ต้องรีบวิวาท์ฟ้าแลบต่างๆ ที่กำลังตั้งเป็นพลแตก ทว่านั้นก็ผ่านมาเป็นปีแล้วที่สี่อ้นนับเดือนกันก็ยังไม่เห็นมีความเคลื่อนไหวอะไรออกมา และที่น่าประหลาดใจยิ่งกว่านั้นก็คือ...การแต่งงานครั้งนี้ไม่ได้ทำให้ความนิยมของนับนิรันดร์ลดลง กลับกันความเป็นแฟมิลี่แมนที่ 'รักเมียมากกก' ของหนุ่มหน้าสวยยังทำให้เขาโด่งดังอย่างต่อเนื่องถึงขนาดมีเวทีหนึ่งตั้งตำแหน่ง 'สามีมหาชน' ขึ้นเป็นครั้งแรกเพื่อมอบให้กับนับนิรันดร์โดยเฉพาะ!

แม้จะมีกรณีตัวอย่างที่น่าสนใจอย่างนับนิรันดร์อยู่ตรงหน้า แต่মনาญม่นใจว่าในวงการบันเทิงไทยคงมีไม่กี่คนที่โชคดียังอีกฝ่าย แล้วตัวเขาเองนะหรือ

เหอะ! อย่าว่าแต่แต่งงานเลย แค่ข่าวมีแฟนก็เคยทำให้เรตติ้งเขาตกฮวบฮาบมาแล้ว

ยอมรั้งกันตรงๆ แบบไม่เฟก มนาคูหวงแหนทุกอย่างในตอนนี้นี้มาก ทั้งชื่อเสียง ความนิยม และเงินทอง นี่ไม่ใช่สิ่งที่ทุกคนจะได้มา ในเมื่อเขามีโอกาสได้มันมาไว้ในมือ ชายหนุ่มก็อยากจะรักษาไว้ให้นานที่สุด สำหรับเขาตอนนี้นอกจากครอบครัวแล้วเรื่องงานคือสิ่งที่สำคัญที่สุด

สำคัญจนทำให้เขาตัดสินใจเลิกกับอดีตคนรัก เพราะเขา 'ให้' ในสิ่งที่เธอต้องการไม่ได้

แล้วมันจะไม่ทุเรศไปหน่อยหรือไง ทั้งที่เลิกกับเธอเพราะไม่พร้อมสร้างครอบครัว แต่นี่อะไร...เธอเพิ่งแต่งงานไปเมื่อต้นปี เขาก็จะแต่งงานเนียนะ?

"แต่มันเป็นวิธีเดียวที่จะเปลี่ยนเบญจเพสของเหมือนให้ดีขึ้นนะลูก"

คุณหมันทนาที่อดทนเก็บงำเรื่องวิธีสะเดาะเคราะห์เบญจเพสไว้จนลูกออกจากโรงพยาบาลแยง นึกไปถึงคำแนะนำของซินแสหมิงตอนท่านไปพบ ครั้งล่าสุด คำแนะนำที่ตอนแรกท่านไม่เห็นด้วย แต่พอเจออุบัติเหตุของลูก ครั้งนี้ก็ทำให้ต้องตัดสินใจใหม่

ชื่อเสียงเงินทองอาจจะสำคัญ แต่ในชีวิตนี้ไม่มีอะไรสำคัญสำหรับท่าน เท่าลูกชายอีกแล้ว

มีอนุ่มลูบผิวแก้มลูกอย่างอ่อนโยน จ้องเข้าไปในดวงตาที่คล้ายคลึง ก่อนจะเอ่ย

"เหมือน ไม่ใช่แม่ไม่เข้าใจเหมือน แต่สำหรับแม่เหมือนคือสิ่งที่มีค่าที่สุดในชีวิต แม่ไม่ยอมมีลูกชายเป็นพระเอกชื่อดังตลอดกาลเพียงเพราะลูกจากไปตั้งแต่อายุน้อย แม่อยากได้ลูก...ที่มีชีวิตมากกว่า"

นายสุสบตาแม่ มองเห็นความรักใคร่หวงแหนในแววตาของท่าน คนเป็นลูกถอนหายใจ ทิ้งหัวลงบนตักนุ่มที่หนุนอิงมาทั้งชีวิต มือแข็งแรงยกขึ้นทาบทับบมือแม่ น้ำเสียงอ่อนลง

"แม่ครับ เหมือนเองก็รักชีวิตของเหมือนมากกว่าชื่อเสียงพวกนั้น เหมือนยังมีอะไรอีกหลายอย่างที่อยากทำ อยากอยู่ดูแลป้ากับแม่ไปนานๆ แต่ว่า..." เขาถอนหายใจ เสียงที่จะพูดว่าไม่ได้เชื่อในวิธีแต่งงานสะเดาะเคราะห์อะไรนี้เพราะรู้ว่ามารดาศรัทธาเชื่อมั่นในตัวซินแสหมิงมาก "เราไม่รู้ด้วยซ้ำนะครับแม่ว่าผู้หญิงที่เกิดหลังเหมือนหนึ่งปี แต่เกิดก่อนเหมือนหนึ่งเดือนกับอีกหนึ่งวันคนนั้นอยู่ที่ไหน แล้วเหมือนจะแต่งงานได้ยังไง"

วิธีสะเดาะเคราะห์เปลี่ยนเคราะห์เบญจเพสร้ายๆ ให้กลายเป็นดีของซินแสหมิงครั้งนี้เป็นอะไรที่แปลกพิสดารที่สุดเท่าที่นายเคยได้ยินท่านกล่าว นั่นคือให้เขารีบแต่งงานกับผู้หญิงที่เกิดหลังเขาหนึ่งปี แต่เกิดก่อนเขาหนึ่งเดือนกับอีกหนึ่งวันก่อนเขาจะอายุครบยี่สิบห้า และใช้ชีวิตคู่กับเธอ

อย่างน้อยหนึ่งปี หนึ่งเดือน หนึ่งวัน เพื่อใช้ดวงของเธอเกี่ยวพันดวงชะตา
เขา แล้วชีวิตที่เหลือของชายหนุ่มจะดีขึ้น ไม่มีเภทภัยมากล้ากรายอีก ซึ่ง
หากมนายุไม่สามารถทำได้ละก็...เบญจเพสของเขาจะเป็นเคราะห์หนัก
ซึ่งยากจะผ่านไปได้

"นี่แม่แน่ใจนะครับ ว่าผู้หญิงที่ว่า...ไม่ใช่ลูกหลานอะไรของซินแส"

"เหมือน!" คุณหมั่นหาแว็ดเสียงแหลม มือที่แตะลูกอย่างอ่อนโยน
เปลี่ยนเป็นตบแค้นเบาๆ "แม่รู้ว่าเหมือนคิดอะไรอยู่ นี่จะหาว่าซินแส
จะหลอกจับคู่เอาลูกเอาหลานมาให้เหมือนล่ะสิ!" คนเป็นแม่มองอย่างรู้ทัน
ก่อนจะถอนหายใจ "หึ! ไม่ใช่หรอก ซินแสก็ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าผู้หญิงคนนั้น
เป็นใครอยู่ที่ไหน"

"อ้าวแม่" ชายหนุ่มเรียกท่านด้วยน้ำเสียงกึ่งหัวเราะ อย่เย้า "ขนาด
ซินแสยังไม่รู้เลยว่าเธอเป็นใคร แล้วเราจะไปหามาจากไหนล่ะเนี่ย เจ้าสาว
ของผมนะ"

"ก็ซินแสบอกว่าถ้าเจอผู้หญิงคนนั้นแล้ว หยอกที่ข้อมือเหมือนจะ
เปลี่ยนเป็นสีม่วง" คุณหมั่นหาพยักพเอิตไปยังกำไลหยกบนข้อมือซ้าย
ของลูกชายที่ท่านสวมให้ตั้งแต่เขายังไม่ฟัน ฟันผิวเรียบเนียนนั้นยังเป็น
สีขาวขุ่นและไม่มีที่ท่าว่าจะเปลี่ยนสีได้อย่างที่ซินแสหึงเคยกล่าว
"ถ้าเหมือนมีดวงมากพอ เดี่ยวเหมือนก็ได้เจอกับเธอ แล้วหยอกก็จะเปลี่ยนสี"
ท่านพูดด้วยสีหน้าลุ่มใจ กลัวเหลือเกินว่าลูกจะมีดวงไม่มากพอ ก่อนจะ
เปลี่ยนเรื่องไปชี้ข้อคำสัญญา "ว่าแต่เหมือนเถอะ พูดแบบนี้หมายความว่า
ถ้าแม่เจอผู้หญิงคนนั้น เหมือนจะยอมแต่งงานกับเธอเพื่อสะเดาะเคราะห์
ใช่ไหม"

แม้จะยังไม่รู้ว่าจะไปหาว่าที่ลูกสะใภ้แบบนั้นมาจากไหน แต่คุณหมั่นหา
ก็รีบคาดคั้นเอาคำสัญญาจากลูกชาย เพื่อที่ว่าถ้าหาเจอลูกจะได้ไม่มา
ปิดพลั่วที่หลัง

"เหมือนไม่ได้พูดแบบนี้สักหน่อย" หนุ่มหน้าหวานหัวเราะ เขย่าข้อมือซ้ายเล่น พอเหลือบเห็นสีหน้ามารดาเริ่มเคร่งเครียดก็รีบเบียดซบท่านอย่างออต้ออน "แม่ครับ..." มนุษย์ซ้อนตาขึ้นมองแม่ ปรับสีหน้าตัวเองให้จริงจังขึ้น "เหมือนไม่อยากแต่งงานด้วยเหตุผลอื่นนอกจากความรัก"

พระเอกหนุ่มถอนหายใจ ละสายตาจากท่านไปมองผนังห้อง ในสมองปรากฏภาพเหตุการณ์มากมายซึ่งเคยเกิดขึ้นในละครหลายเรื่องที่เขารับบทพระเอก

"เหมือนอาจจะเล่นละครที่ต้องแต่งงานกับนางเอกโดยไม่ได้รักแล้ว สุดท้ายก็ลงเอยกันด้วยความรัก แต่ชีวิตจริงมันไม่ใช่ละคร...เหมือนจะรู้ได้ยังไงว่าสุดท้ายแล้วเหมือนกับผู้หญิงคนนั้นจะรักกันได้ จะอยู่ด้วยกันแล้วไม่ตีกันตาย หรือแม่อยากให้เหมือนไม่มีความสุขกับการแต่งงานครับ"

พอหันไปมองท่านนายาก็เห็นชัดเจนว่าคุณหม่ทนายภิเสก ชายหนุ่มยิ้มสู้ตีว่าแม่หวังให้เขามีความสุข

ใช่ แม้จะเป็นเพียงการแต่งงานสะเดาะเคราะห์แค่ช่วงเวลาสั้นๆ แต่มารดาก็ยังปรารถนาให้เขามีความสุขในทุกช่วงเวลาของชีวิต

โดยเฉพาะนี้...มันจะเป็นการแต่งงานครั้งแรกในชีวิตของเขา

"บางที่เหมือนอาจจะรักเขาจริงๆ แต่เขาไม่รักตอบ หรือเขาอาจจะรักเหมือนแต่เหมือนไม่สามารถรักเขาได้ หรือแย่ที่สุด...เราอาจจะเกลียดกัน" พระเอกเจ้าของรางวัลการ์ตูนตีความสามารถทางการแสดงเน้นเสียงให้หนักแน่นจริงจังขึ้น ทำให้มารดาได้ติดตาม

"แม่ฮะ การแต่งงานมันเป็นเรื่องของคนสองคน ต่อให้เราเจอผู้หญิงคนนั้นมันก็ได้หมายความว่าเขา...จะยอมแต่งงานกับเหมือนเพื่อให้เหมือนใช้เขาเสริมดวงสะเดาะเคราะห์เบญจเพส แล้วที่สำคัญที่สุดคือ..."

คุณหม่ทนายก็มองลูกชายที่กล่าวต่อด้วยสีหน้าจริงจังกว่าเดิม

"จากประสบการณ์แต่งงานเพราะเงื่อนไขอื่นนอกจากความรักมาอย่าง

โซกโซน...กว่าจะได้เข้าหอกันจริงๆ ก็โน่นนน แต่งกันไปจนเกือบจะหย่าแล้ว เหมือนไม่ใช่อยากเป็นอย่างไอ้คุณไนล์กับไอ้คุณยะนะครับ...โอ๊ย! แม่ตีเหมือนทำไมเนี่ย เหมือนเจ็บหน้าา"

คนเป็นแม่มองสีหน้าเจ็บปวดจอมปลอมของพระเอกดังอย่างหมั่นไส้ พาดเข้าไปอีกทีเบาๆ อย่างเกรงใจว่าเพิ่งออกจากโรงพยาบาลเมื่อเช้า

"ดี เจ็บสิตี ทะลึ่งทะเล้นนักนะเรา แม่อุตสาหัสดังใจฟังจนเกือบคล้อยตามที่ไหนได้..." ใบหน้าที่ยังคงความงามแม้วัยจะล่วงเข้าสู่เลขห้าส่ายไปมาอย่างอ่อนใจ ย้ำอีกครั้งว่า "ไม่รู้ละ ถ้าแม่หาเจ้าสาวของลูกเจอ เหมือนจะต้องแต่งงานกับเธอ!"

ฟังคำยืนยันกรานของแม่แล้วมนายาก็ได้แต่กลอกตา นึกเชิงตัวเองที่หลุดพูดเรื่องไร้สาระออกไป!

หลังออกด้ออนจนมารดาคลายความกังวลลงได้บ้างจนท่านออกปากให้เขากลับไปพักต่อในห้องตัวเอง ชายหนุ่มก็ทิ้งแผ่นหลังลงบนเตียงกว้าง ยกข้อมือซ้ายขึ้นสูงในระดับสายตา ปลายนิ้วลูบผิวเย็นของหยกเนื้อดีก่อนจะจับมันพลิกไปมา พึมพำอย่างไม่เชื่อถือนัก

"ไอ้หยกขาวๆ นี่มันจะเปลี่ยนสีได้จริงๆ เหรอ" หัวคิ้วเข้มขมวดมุ่นดวงต่ายังจ้องเขม็ง "ใช้หลักการอะไรกัน หรือว่าหลักไสยศาสตร์นะ?"

พระเอกหนุ่มแค้นหัวเราะะ ปล่อยแขนตกลงข้างลำตัว

นี่เป็นครั้งแรกจริงๆ ที่เขารู้สึกว่าซินแสหมิงของแม่อาจเป็นพวกต้มตุ๋นลงโลก

บทที่ 2

เทพีแห่งหายนะ

อย่างที่ใครสักคนเคยกล่าวไว้ 'ผู้หญิงกับหมอดูเป็นของคู่กัน'

โดยเฉพาะผู้หญิงอย่าง 'ลิปสา' ที่ชอบเรื่องราวประเภทแฟนตาซีเหนือธรรมชาติ และศาสตร์การดูดวงก็เป็นหนึ่งแขนงที่เธอมองว่ากำลังระหว่างไสยศาสตร์กับวิทยาศาสตร์ มันจึงไม่แปลกที่เธอเองจะชอบดูดวง

แต่แค่ชอบดูนะ! เธอไม่ค่อยเชื่อถือเท่าใดนัก หญิงสาวยังมีสติพอจะรู้ว่าหมอดูคู่หม้อเตา ทั้งนิสัยชอบอ่านหนังสือดูหนังดูละครทำให้เธอเห็นมาเยอะ ไ้อ้พวกที่ไม่ควรมีเรื่องแต่เพราะเชื่อคำทำนายจนทำให้มีเรื่องขึ้นมา อย่างเรื่องของอีติปัส ถ้าษัตริย์โลอัลสไม่รู้คำทำนายแล้วเลี้ยงลูกตัวเองไปดีๆ ต่อให้มีเรื่องถึงขั้นฆ่าแกงพ่ออย่างตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ แต่อีติปัสก็คงไม่ถึงกับเอาแม่ตัวเองเป็นภรรยา หรือเรื่องแบบไทยๆ อินเดีๆ หน่อย ถ้าทศกัณฐ์ไม่รู้คำทำนายของพิเภกว่านางสีดาจะเป็นต้นเหตุฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ยักษ์ ก็คงไม่จับลูกสาวแรกเกิดใส่ผอบไปฝังดินจนลึบกว่าปีต่อมาไปหลงรักและลักพาตัวไปลงจากจนเกิดสงครามที่ผลาญเผ่าพันธุ์ยักษ์เข้าจริงๆ

บางครั้งคำทำนายเป็นจริงได้ก็เพราะ 'ความกลัว' ต่อเหตุการณ์ที่ยังมาไม่ถึงจนหาวิธีป้องกันซึ่งดันนำไปสู่หายนะที่แท้จริง ดังนั้นถึงจะชอบ

ดูดวงแต่ลิปสากี่แคดูขำๆ ฟินๆ มากกว่าคิดจริงจัง โดยเฉพาะเมื่อหมอดูดีๆ
แม่นๆ นั้นหายากมากกก

อย่างตอนอายุสิบแปด กำลังจะจบ ม.หก หมดๆ เธอก็ถ่อไปดูดวง
กับหมอที่เขารู้จักกันว่า 'แม่น' เพื่อถามถึงมหาวิทยาลัยที่จะได้เรียนและยัง
ถามไปถึงดวงความรักอย่างที่สาวๆ ชอบถามกัน หมอดูทำนายมหาวิทยาลัย
ของเธอแม่นจริง แต่อ้อที่บอกว่าจะเจอเนื้อคู่ตอนสิบเก้า แต่งงานตอนยี่สิบสี่
นี่สิ จะครบยี่สิบสี่อยู่ไม่กี่เดือนนี้แล้วลิปสายังไม่เห็นเงาเนื้อคู่เลยด้วยซ้ำ

ว่ากันว่าคนเราจะดูดวงต่อเมื่อมีเรื่องสำคัญที่อยากรู้ ไม่ก็เวลาเจอ
อุปสรรคปัญหาหรือว่าความทุกข์ สำหรับลิปสาลิ่งที่ทำให้ยอมดั้นด้นไป
ดูดวงไกลถึงจังหวัดพิษณุโลก ก็เพราะความช่วยเหลือหลากหลายที่ถาโถมเข้ามา
สู่ชีวิต

ทั้งเดินสะดุดท่อ ช้อเท้าพลิกเป็นประจำ ซึ่งอันที่จริงมันก็เป็นเรื่อง
เกิดขึ้นบ่อยจนเธอชิน แต่ที่ครั้งนั้นมันทำให้นอยด์จนจิตตกเพราะเหตุต้นเกิด
หน้าสำนักพิมพ์เหนือฝั้น สถานที่ทำงานของเธอในช่วงพักเที่ยงซึ่งคน
พลุกพล่านกันสุดๆ ความเจ็บอยู่กับเธอไม่นาน แต่ความอายเพราะ
กลายเป็นที่รู้จักทั้งออฟฟิศด้วยเรื่องนี้ยังอยู่กับเธอมาจนถึงทุกวันนี้!

นี่ยังไม่นับเรื่องแย่อื่นๆ ที่เจอมาตั้งแต่จำความได้ ทั้งความเป็นคน
'ไม่มีโชค' ซื่อลอลตเตอร์ก็กิน จับสลากก็ได้แต่ของกากๆ อย่างคุกกี้กล่องแดง
ในตำนาน อัลบั้มรูปอันเล็ก หรือแม้แต่กระเป๋าเดินทางสวยๆ ที่ดูแล้วราคา
ไม่น่าถึงงบบที่ตั้งไว้ ไหนจะตอนเป็นน้องรหัสสมัยมัธยม... พี่รหัสของเธอ
ไม่เคยมาดูตาดูดี ไม่เคยมาเทกแคร์ดูแลหรือทิวให้อย่างเพื่อนคนอื่นๆ ได้
พอเธอได้เป็นพี่รหัสที่ตั้งใจไว้อย่างดีว่าจะเป็นพี่ที่ประเสริฐดูแลน้องอย่างดี
อย่างที่เคยอยากได้ พ่อเจ้าประคุณน้องรหัสก็ดันเป็นเด็กหัวไม้ วยฮอร์โมน
ยกพวกตี และไม่เคยตามหาเธอในฐานะพี่รหัสสักครั้ง ลิปสาค่อนข้างมันใจ
ว่าถ้าเด็กนั้นสามารถเรียนจบ ม.หก ได้จริง จนป่านนี้เขาก็คงยังไม่รู้ยอดูดี

ว่าพี่รหัสเป็นใคร!

'ไหนจะความ 'พาชวย' ของเธอที่ชอบใครคนนั้นก็เดือดร้อน นักร้องวงโปรดที่เพื่อนกรี๊ดกันมาสี่ห้าปี พอเธอหันไปกรี๊ดด้วยหน่อยก็...วงแตกแยกทางกันขึ้นมาเฉย และเมน* ของเธอดันเป็นคนเดียวที่เงียบหายไปจากวงการบันเทิงนับแต่บัดนั้น ไหนจะร้านโปรดที่เธอชอบเข้าก็ลี้ว่นทยอยเจ๊งกันระนาวไปจนหมด

ลิปสาเคยสงสัยว่าบรรดาความชวยรอบตัวแบบไม่เกี่ยงปีชงไม่ชงของเธอเกิดจากอะไร กระทั่งวันนี้ที่ 'คุณชาลินี' ผู้เป็นมารดาตั้งต้นพาเธอไปดูดวงไกลถึงพิษณุโลก ชินแสชราท่านนั้นก็พิงธงคำตบออกมาเสียงดังฟังชัดจนเธอกับแม่ผะ

"เทพีแห่งหายนะ!"

"คะ?! ดวงหลุดก เทพีแห่งหายนะครอบงำเธอ!" หญิงสาวร้องเสียงหลง ทว่าชินแสกลับเอ่ยแย้งอย่างมั่นใจ

"ไม่ใช่ ลื่อนะเป็นเทพีแห่งหายนะชัดๆ!"

"ฮะ?!" สองแม่ลูกประสานเสียงกัน โดยเฉพาะ 'เทพีแห่งหายนะ' ที่หน้าเสียไปแล้ว

"แต่ตั้งแต่ยายรักแรกเกิดมา ชีวิตฉันกับสามีก็รุ่งเอาจๆ นะคะ" คุณชาลินีรีบแย้ง

ลูกสาวสุดที่รักของท่านจะเป็นเทพีแห่งหายนะไต่ยังไต่กัน ในเมื่อลิปสาเกิดได้ไม่นานพวกท่านก็ถูกรางวัลที่ห้าถึงสิบใบ (ไม่นับได้ดินอีกต่างหาก) จนผ่อนบ้านผ่อนรถได้เกือบหมด ขนาดช่วงฟองสบู่แตกแม่ครอบครัวจะได้รับผลกระทบอยู่บ้างแต่ก็ไม่ลำบากเท่าคนอื่น

สำหรับพวกท่านลูกสาวคนนี้เป็นตัวนำโชคด้วยซ้ำ

รู้ความโกรธเริ่มแล่นขึ้นในอกของคุณชาลินี

* เมน (Main) เป็นคำเรียกดารารหรือศิลปินที่แฟนคลับคนนั้นชอบมากที่สุด

ไม่แม่น! อย่างนี้คงไม่แม่นแล้วแหละ เฮอะ!

ก่อนจะได้โกรธจนจุดมือลูกสะบัดหน้าจากไป ชินแสหมิงก็สายหัว
ปฏิบัติเสริมอีกครั้ง

"ไม่ใช่ อีไม่ใช่ตัวหายนะของพวกลื้อ ถือเป็นลูกนาโชคด้วยซ้ำไป"

โอเค แบบนี้ค่อยคุยกันได้หน่อย

คุณชาลินีผ่อนลมหายใจ ผงกหัวรับด้วยสีหน้าที่ดีขึ้น รีบถามต่อ

"แล้วมันหมายความว่ายังไงคะชินแส"

"ก็...เฮ้อ! ดวงอีเนี่ยยิ่งโตก็ยิ่งสร้างความหายนะให้กับตัวเอง แล้วก็...
รอบข้างนิดหน่อย" ท้ายประโยคชินแสจึงมำ เหลือบมองคนที่ซอกไปแล้ว
ตั้งแต่ถูกพันธุงว่าเป็น 'เทพีแห่งหายนะ' "ลื้อนะ...เข้าร้านไหนร้านนั้นก็เจ๊ง
ชอบใครเขาก็ช่วยชีรีเปล่า"

ลิปสาร์ิบสะบัดหน้ากลับไปสบตาแม่ กลืนน้ำลายลงคอ

ถึงจะไม่เซ่ทุกร้าน แต่...พอคิดถึงร้านกาแฟ ร้านเช่าหนังสือ รวมถึง
ร้านอาหารอีกหลายร้านรอบมหาวิทยาลัยซึ่งล้วนแต่เป็นร้านโปรดของเธอ
ทยอยกันปิดตัวลงในระยะเวลาไม่ถึงปีทั้งที่บางร้านเปิดมานานจนอายุ
เกือบเท่ามหาวิทยาลัยด้วยซ้ำ และไหนจะบรรดาศิลปินนักร้องที่เธอชอบ
จากตอนแรกที่ตั้งอยู่ดีๆ ถ้าไม่วังแตกไปซะก่อน ก็กลายเป็นโดนกระแส
แอนตี้ขึ้นมาเสียอย่างนั้น ลิปสาก็ถอนหายใจเสือกใหญ่

สรุปว่า...เป็นเพราะเธอจริงๆ ด้วยสินะ

ว่าแต่ยายบั้งนี่มันเป็นลูกหลานของชินแสรีเปล่า นี่เริ่มคูนๆ แล้วว่า
เพื่อนเคยแซะเธอว่าเป็น 'เทพีแห่งหายนะ' ไปที่ไหนร้านนั้นก็เจ๊ง ชอบใครเขา
ก็ช่วยหมด

"จริงๆ ลื้อนะเป็นคนพื้นฐานดวงดีมากเลยนะ สังเกตสิ ะไรๆ ในชีวิต
ก็ดี พ่อแม่ดี ฐานะดี สมองก็ดี..."

ตอนแรกลิปส่าอยากจะค้านเรื่องสมองดีว่าเธอไม่ได้เรียนเก่งอะไร แต่

พอคิดถึงเกรดเฉลี่ยสามกว่าๆ ที่ได้มาทั้งที่เรียนอย่างขี้เกียจสุดๆ หญิงสาวก็ตัดสินใจเงียบฟังต่อ

"เพื่อนฝูงคนรอบข้างถึงลือจะมีน้อยไปหน่อยแต่ก็มีก็ดีมาก แถมไปไหนมาไหนก็ไม่มีใครเกลียดด้วยไม่ใช่หรือ"

เจ้าของดวงคิดตามแล้วพยักหน้าหงึกหงัก

ไซ่ นับไปนับมาก็คล้ายว่าเธอมีเพื่อนรักที่ไปไหนมาไหนด้วยกันได้พูดคุยกันได้ทุกเรื่องแค่คนเดียวคือ 'ปรียาวัต' กระทั่งเข้ามาหาวิทยาลัยถึงได้มาสนิทกับ 'หฤทษณัน' น้องรหัสสุดน่ารักซึ่งกำลังจะเรียนจบไปอีกไม่กี่เดือนนี้ แถมตั้งแต่เล็กจนโตไม่ว่าเพื่อนรอบตัวจะแตกหัก ทะเลาะกันและทะเลาะกลุ่มก็ก่อนจนเกลียดชังหน้ากันยังไง แต่ลิปส้ามักจะได้อยู่ในเขตแดนศักดิ์สิทธิ์คือไม่ทะเลาะกับใคร ไม่เกลียดกับใคร สามารถคุยได้ทุกคน จนบางครั้งเธอยังนึกก่อนตัวเองว่าเหมือนนกสองหัว

"ที่อากัฟจริงๆ นะคือไม่ค่อยมีโชคกับเรื่องความรัก..."

"อากัฟรักหรือคะ!" หญิงสาวหุ่่ง

ถึงจะวางแผนไว้แล้วว่าถ้าอนาคตเธอหาสามีที่ตีถึงครึ่งของบิดาไม่ได้จริงๆ จะยอมขึ้นคาน แต่ดีร้ายอย่างไรสำหรับสาวช่างฝันที่หมกมุ่นอยู่กับนิยายและละครโทรทัศน์มาทั้งชีวิตอย่างเธอก็ต้องไฝฝั้นถึงความรักฟุ้งฟรั้งมุ้งมุ้งแบบที่เคยดู เคยอ่าน หรือกระทั่งเห็นในชีวิตจริงอย่างคุบบุพการีอยู่บ้าง แต่เมื่อก็...ชินแสบอกเธออากัฟเนื้อคู่ งั้นก็หมายความว่า...

ฮือออ เหมือน~~ เหมือนที่รักกก ที่เราจำต้องพรากจากคลาดโอกาสเจอกันมาหลายครั้งหลายหนนี่เพราะเราอากัฟเนื้อคู่นี้เอง ฮือ~

ลิปสافر่าเพื่อในใจ และถึงแม้เธอจะคิดมาตลอดว่าตัวเองค่อนข้างเก็บสีหน้าและความรู้สึกเก่ง แต่ในความเป็นจริงปรียาวัตเคยตีแสกหน้าไว้ว่า 'อย่ามโนไปแบบนั้นดิรักแรก ความจริงหน้ารักแรกโคตรอ่านง่ายเลย คิดอะไรก็แสดงออกมาหมดอะ' เลยไม่แปลกที่ชินแสและมารดาจะมองออก

ว่าข้างในเธอคิดไปไกลมากขนาดไหน

โดยไม่ได้นัดหมาย ทั้งคู่ถอนหายใจและละลายตาไปจากเธอ ครูหนึ่ง
ชินแสจึงได้กระแอมและเปิดปากพูดอีกครั้ง

"ใช่...เรื่องความรัก...จากพื้นฐานดวงของลือแล้ว มีเกณฑ์หย่าร้าง
แต่งงานสองหน"

ใจคนฟังหล่นวูบไปอยู่ที่ตาตุ่ม สำหรับหญิงสาวผู้ถูกปลุกฝังให้เชื่อมั่น
ในศรัทธาแห่งรักแรก รักเดียว จนแอบตั้งปณิธานไว้ว่าถ้าเธอมีความรัก...
นั้นจะต้องเป็นรักครั้งแรกและครั้งเดียว เป็นคนเดียวกับที่เธอจะแต่งงานด้วย
เหมือนที่แม่ได้เจอกับพ่อ ลิปสาารู้สึกว่าเรื่องหย่าร้างและแต่งงานสองหน
สร้างความสะเทือนใจให้เธอได้มากกว่าเทพีแห่งหายนะอะไรนั้นเสียอีก

คุณชาลินีถอนหายใจอีกครั้ง ลูบผมปลอบโยนลูกสาวอย่างสงสาร

"มีทางแก้ภัยชะชินแส" ในฐานะผู้คร่ำหวอดในวงการดูดวงและ
เรื่องไสยศาสตร์มายาวนานกว่าครึ่งชีวิต คุณชาลินีค่อนข้างเชื่อว่า (เกือบ)
ทุกปัญหาสามารถแก้เคล็ดสะเดาะเคราะห์ได้

"มีทางเดียวเท่านั้น" ชินแสหมิงที่ก้มหน้าก้มตาอยู่กับกระดาษซึ่งจด
วันเดือนปีเกิดของลิปสาทำท่าหน้าบึ้งอยู่นานก่อนเงยหน้าขึ้นมามองด้วย
แววตาเวทนานิตๆ "ลือต้องตามหาคนที่ผูกกรรมกับลือมา แล้วชดใช้กรรม
กับบิ๊ชะ"

"เจ้ากรรมนายเวรหะระคะ" แม้ชินแสหมิงจะเรียกว่า 'คนที่ผูกกรรม
กันมา' ทว่าลิปสาฟังอย่างไรก็ดีความได้ว่า 'เจ้ากรรมนายเวร' ทั้งที่บอก
ตัวเองว่าเธอไม่ได้เชื่อถือเรื่องหมอดูหมอบเตามากนัก แต่ก็อดถามต่อไม่ได้
"แล้วหนูจะรู้ได้ไงคะว่าคนไหนคือเจ้ากรรมนายเวรที่ตามหา แล้วเขาเป็นคน
หรือผีคะเนี่ย แล้ว...แล้วถ้าเขาขอชีวิตหนู หนูจะทำยังไง!"

แม้จะเห็นชัดถึงความตระหนกเกินพอดีของหญิงสาวรุ่นหลาน
หากชินแสที่พูดไทยชัดทุกคำแต่ชอบใช้คำปนจีนอย่าง 'อ้าว' กับ 'ลือ' ยังคง

ยิ้มให้ พลอบโยนด้วยน้ำเสียงเปี่ยมเมตตา

"ใจเย็นๆ ดูจากเกณฑ์ดวงชะตาของลื้อแล้ว...คงได้เจอกับอีในเร็วๆ นี้แหละ ส่วนที่ว่าจ้ะรู้ได้ยังไงว่าเป็นใคร..." ซินแสชราผู้ไม่ได้รับดูดวงให้คนทั่วไป แต่เลือกรับเฉพาะคนที่มีวาสนาสมพงศ์กันมองตากลมใสนิ่งอยู่อึดใจก็คว่ำกอล่องไม้ใบหนึ่งออกมาเปิด หยิบสร้อยข้อมือเงินเส้นเล็กห้อยตุ้ดตุ้ดรูปพระจันทร์เสี้ยวกับพระพรวนลูกเล็กออกมายื่นให้ "...ถ้าลื้อได้เจออีเมื่อไหร่ พระพรวนลูกนี้จะส่งเสียงบอกให้ลื้อได้รู้เอง"

บทที่ 3 มิตรแท้บนคานทอง

จุดเริ่มต้นของมิตรภาพอันยาวนานเกือบทั้งชีวิตของเธอและปรียาวดี เกิดจากการที่ครอบครัวของพวกเธอย้ายมาอยู่หมู่บ้านจัดสรรแถบชานเมือง ในเวลาไล่เลี่ยกัน แถมยังอยู่ข้างกัน และมีลูกสาววัยเดียวกันอีกต่างหาก เพียงแวบแรกที่ได้เห็นเด็กหญิงผิวขาวจัด ตาเรียวยาวฉ่ำน้ำซึ่งอยู่ข้างบ้าน ผู้หญิงที่หลงใหลของสวยๆ งามๆ มาตั้งแต่ยังไม่เข้าอนุบาลอย่างลิปสา ก็รีบวิ่งไปสร้างมิตรภาพกับตุ๊กตาตัวน้อยข้างรั้วอย่างรวดเร็ว และนับตั้งแต่ อนุบาลยันจบมหาวิทยาลัยลิปสากับปรียาวดีก็เรียนที่เดียวกันมาตลอด แม้ ตอนมัธยมปลายจะได้อยู่กันคนละห้องและครอบครัวของสาวหมวยก็ ย้ายบ้านไปพอดี หากความสัมพันธ์นั้นเพื่อนสนิทก็ยังคงแนบแน่นกระทั่ง มหาวิทยาลัยก็เลือกเรียนสาขา คณะ และมหาวิทยาลัยเดียวกัน เพิ่งจะมา แยกกันจริงๆ จังๆ ก็ตอนที่ทำงาน ด้วยแม่จะชอบอ่านนิยายเป็นชีวิตจิตใจ เหมือนกัน แต่พรสวรรค์และความมุ่งมั่นที่ต่างกันทำให้ปรียาวดีเลือกจะเป็น นักเขียน ส่วนลิปสาที่ถนัดอ่านและจับผิดมากกว่าเลือกเป็นรีไรเตอร์

คนหนึ่งมีเวลาเข้าออกงานตายตัว อีกคนต้องต่อสู้กับความเกียจคร้าน ของตัวเองเพื่อเขียนงานให้ได้ทันเดดไลน์ที่มีอย่างต่อเนื่อง จากที่เคยเจอกัน

ทุกวันมาเกือบทั้งชีวิตก็กลายเป็นว่านานๆ ครั้งจะหาโอกาสมาเจอกันได้
 ดังเช่นวันนี้ที่ทั้งคู่นัดมาดูภาพยนตร์พร้อมกับเฝ้าทำมอยกันเรื่องที่ลิปสา
 ไปดูดวงไกลถึงพิษณุโลก แม้ในความเป็นจริงพวกเขาจะแชตคุยกันตั้งแต่วินาที
 วันนั้นเมื่อเดือนก่อนแล้วก็ตาม แต่ด้วยเวลาในตอนนั้นลิปสาต้องรีบรีไรต์งาน
 ถึงสี่เรื่องติดต่อกัน ส่วนปรียวาก็หมดแรงจนสมองตายจากการปั่นผลงาน
 เรื่องล่าสุด การพูดคุยในคราวนั้นจึงเป็นการเล่าแบบคร่าวๆ ยังไม่ลงดีเทล
 หรือใส่ฟิลลิ่งใดๆ ลงไป

และต่อให้เป็นในเวลาปกติที่พวกเขาจะแชตคุยกันแบบจัดเต็มทั้งดีเทล
 และฟิลลิ่ง แต่ถ้าได้มาพบหน้ากันจริงๆ ก็ยังต้องเฝ้าทำกันอีกรอบอยู่ดี เพราะ
 การพูดคุยผ่านตัวอักษรยังไงก็ไม่มีทางได้อรรถรสเท่าเฝ้าทำกันต่อหน้า

นี่เป็นอีกครั้งที่ลิปสาได้พิสูจน์ความเป็นเทพีแห่งหายนะของตัวเอง
 เมื่อร้านอาหารร้านโปรดที่หญิงสาวอยากกินและหมายมั่นปั้นมือจะมากิน
 ในวันนี้ดันหายไปจากห้างสรรพสินค้าโดยมีร้านอาหารญี่ปุ่นแห่งใหม่
 มาแทนที่ หรือเรียกง่าย ๆ ว่าร้านโปรดของเธอเจ๊งจนถูกไล่ออกไป ทำเอาเธอ
 นึกแข็งจัดจนตัดสินใจลากเพื่อนซี้ไปย่อนวันวานสมัยเรียนมหาวิทยาลัย
 ด้วยการกินอาหารที่ฟู้ดเซ็นเตอร์

ด้วยความที่เป็นสัปดาหัดันเดือนทำให้ภายในห้างสรรพสินค้าคาลาดล่า
 ไปด้วยผู้คน รออยู่พักใหญ่สองสาวถึงได้โตะ จากนั้นก็ผลัดกันเฝ้าที่และ
 ไปซื้ออาหาร ซึ่งหลังจากได้อาหารและเครื่องดื่มแล้วสาวหมายคนสวย
 ก็หลุดหัวเราะออกมาพรีตีใหญ่

"อะไร บิง! หัวเราะอะไรอะ" ลิปสาที่กำลังก้มหน้าตักข้าวเข้าปากชะงัก
 เงยหน้าขึ้นถลึงตาใส่ ความที่เป็นเพื่อนกันเกือบทั้งชีวิตทำให้หญิงสาว
 ค่อนข้างมั่นใจเลยว่าปรียวาก็กำลังหัวเราะเธอ

"เปล่า ไม่มีอะไร ก็แค่..." สาวผิวขาวผ่องจนเคยโดนลิปไปเป็น
 พรีเซ็นเตอร์ก็ลูต่าย ทั้งหลายโคลงศีรษะ เรือนผมยาวเป็นลอนพลิ้วไปมา

"ก็แค่ข้าที่ซิ่นแสบเรียกรักแรกอะ เทพีแห่งหายนะ อ้อหือออ แสดงว่าที่บึง
คิดมาตลอดโคตรแม่นเลยอะดิ"

เทพีแห่งหายนะเบะปาก วางช้อนลงกระแทกจานอย่างหงุดหงิด

"เหอะ นี่ถ้าไม่คิดว่าสวย...รักเลิกคบบึงไปนานละ ปากหมาจริง ๆ"

คนพูดตัวดีตามองเพื่อน

คนโดนชมกึ่งต่ายกึ่งไหล ไม่ได้รู้สึกอะไรกับคำพูดของเพื่อนมากไปกว่า
ซิ่นชา

เทพีแห่งหายนะเคี้ยวข้าวด้วยท่าทางอารมณ์เสียนิดๆ อย่างไม่จริงจังนัก
ทว่าพอนิ่งคิดอะไรได้ก็เป็นฝ่ายแสบะยิ้มบ้าง

"เออ จะว่าไปถ้ารักเป็นเทพีแห่งหายนะ บึงมันก็ 'เทพีแห่งการเลิกรา'
นี่หว่า เฮอะ! คนบ้าอะไร เชียร์คูไหนคูนั้นเลิก ตั้งแต่ตัวการ์ตูนยันคูรักที่
คบกันมาเกือบสิบปี"

'เทพีแห่งการเลิกรา' หน้าเสียวไปบ้างเมื่อถูกจี้ใจดำ

แม้จะมีชื่อเกี่ยวกับความรักอย่าง 'ปรียาวัตี' ที่มารดาตั้งใจตั้งให้
สอดคล้องกับพี่ชายอย่าง 'ปรีเยศ' และแฝงความนัยว่า 'สตรีผู้นำมาซึ่ง
ความรัก' ทว่าตั้งแต่เล็กจนโตไม่ว่าหญิงสาวจะเชียร์คูไหนเป็นอันต้องเลิกรา
คลาดกันไปจนหมด กระทั่งตัวการ์ตูนที่เคยจิ้นและมั่นใจมาตลอดว่าต้อง
คู่กันอย่าง 'อัสนัน' และ 'คางาริ' จากการ์ตูนเรื่องดังที่ถูกปูทางให้คู่กันมา
ตั้งแต่ภาคแรก จนภาคสองได้หมั้นหมายกันแล้วแท้ๆ แต่สุดท้ายไม่รู้เพราะ
อาถรรพ์ของหล่อนหรืออะไร ในตอนจบทั้งคู่ถึงจำใจต้องเดินกันคนละ
เส้นทาง ไม่สามารถครองคู่กันได้จนชาว 'อัสนีคางะ' อย่างปรียาวัติน้ำตาท่วม
มาจนถึงวันนี้

นี่ยังไม่นับเพื่อนพ้องคนรอบข้างและดาราดังหลายคู่ที่หล่อนเชียร์ให้
เขารักกัน แต่สุดท้ายก็จบที่การเลิกรา

คิดไปคิดมาก็อย่างที่ลิปสว่าถ้าเพื่อนเป็นเทพีแห่งหายนะ หล่อนคง

ไม่แคล้วเป็นเทพีแห่งการเลิกรา

"นี่ตกลงว่ารักแรกกับป๊ิงเป็นตัวช่วยเพราะเรามาคบกัน หรือเพราะเราเป็นตัวช่วยเหมือนกันถึงคบกันได้วะเนี่ย"

เห็นสีหน้าห่อเหี่ยวของสาวหมวยแล้วลิปสีกก็หลุดหัวเราะบ้าง

"เออ ไม่รู้เหมือนกัน เอาน่า อย่าทำหน้าที่เครียดแบบนั้นดี รักรักไบบหน้าสวยๆ ของป๊ิง ไม่อยากเห็นมันบู้บั้นะ" ไม่พูดเปล่า หญิงสาวยังยื่นมือไปแตะไบบหน้าขาวผ่องนวลเนียนของเพื่อนด้วยสายตาท่วงโยสุดซึ้ง และถึงแม้ปรีชาวิตจะเคยชินกับคำพูดแต่นั้นไม่ได้หมายความว่าหล่อนจะทำใจให้ชินกับสัมผัสจากเพื่อนได้ สาวหมวยคนสวยเลยปิดมือเพื่อนออกทำสีหน้ารังเกียจนิดๆ

"อ้อ รักแรก! อย่าทำงี้ดี ป๊ิงขณลุกหมดแล้วเนี่ย" เหมือนกลัวเพื่อนไม่เชื่อ ปรีชาวิตรีบยื่นท่อนแขนขาวเนียนที่มีเส้นขนสีอ่อนอยู่บางเบาไปตรงหน้า อีกฝ่ายเลยหัวเราะลั่น ท่าทางมีความสุขที่ได้แก่งล่อน จากนั้นก็เอ่ยต่อว่า

"จริงๆ คนที่ต้องเครียดมันคือรักมัยอะ คือป๊ิงแค่ทำคนอื่นเล็กกันอย่างไม่ตั้งใจ ส่วนรักนี่นอกจากจะพาร้านเจิ้งระนาว พวกคนที่ชอบช่วยแล้วยังพาตัวเองช่วยไปด้วยอีกนะเว้ย"

ฟังคำปลอบใจนั้นแล้วปรีชาวิตก็ไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องไห้ดี สรุปลุ่หล่อนกับเพื่อนนี้เข้าคู่กันได้เพราะความเป็นตัวช่วยจริงๆ ด้วยสินะ

"แล้วตกลงที่ไปดูมาซินแสคนนั้นว่าไงบ้างนะ ขอแบบละเอียดๆ ดี นี่วันนี้ป๊ิงเตรียมสดีประกอบร่างกับวิญญาณมาพร้อมรับฟังเลยนะ"

เพื่อนขอมาทิ้งที่คนที่ตั้งใจจะมาเฝ้าที่เดิมที่เลยรีบใส่รั้วไม้ยัง

"สร้อยข้อมือเนี่ยเธอที่ซินแสบอกว่าพระวอนมันจะดิ่งถ้าเจอคนที่ผูกกรรมกับรักแรกมา"

ปรีชาวิตจับข้อมือชายเพื่อนขึ้นพลิกดูสร้อยเงินเส้นบางห้อยตุ้ตู่ตั้ง

รูปพระจันทร์เสี้ยวคู่กับพระพรนลูกเล็ก พยายามยกขึ้นเขย่าหวังฟังเสียง
ลิปสาชกข์ข้อมือกลับ ถอนหายใจ ก่อนจะเป็นฝ่ายเขย่าข้อมือจนสั้น
ไปทั้งแขน ซึ่งนอกจากเสียงจี้กระทบกับพระพรนก็ไม่มีเสียงอื่นอีก

"อ้อ สร้อยเส้นนี้แหละ แล้วปึงไม่ต้องพยายามหрок เนี่ย รักเขย่า
จนแขนจะหลุดแล้ว แต่พระพรนนี่ก็ไม่เคยดั่งสักที"

"พระพรนปลอมรีเปล่า โตนหลอกเปล่าเนี่ยรัก" นักเขียนสาววิเคราะห์
สายตายังจับจ้องสร้อยข้อมือซึ่งเพื่อนซื้อมาจากซินแสเพราะท่านบอกว่ามัน
จะเป็นเครื่องส่งสัญญาณให้ลิปสาได้รู้ว่าใครคือคนที่ผูกกรรมกับเธอมา

"ไม่รู้เหมือนกันอะ" คนที่ยอมซื้อสร้อยข้อมือมาเพราะถูกใจใน
ความสวยมากกว่าเชื่อถือว่ามันจะเป็นเครื่องส่งสัญญาณอะไรพันหัวเราะ
"รักชอบที่มันสวยเฉยๆ ไม่ได้คาดหวังว่าจะดั่งได้จริงตอนเจอเจ้ากรรม
นายเวรเหมือนพระพรนมรณะในซีรีส์หрок" แม้ซินแสหมิงจะเรียกว่า
'คนที่ผูกกรรมกันมา' แต่ส่วนใหญ่เวลาพูดถึงลิปสาก็มักจะเรียกว่า 'เจ้ากรรม
นายเวร' มากกว่า เพราะเธอเข้าใจว่าคนที่ผูกกรรมกันก็คือเจ้ากรรมนายเวร
ไม่รู้ซินแสจะเรียกให้ยากไปทำไม

"เออ เหมือนซินแสแกดูซีรีส์มากไปรีเปล่า มีพระพรนที่ไหนจะ
ส่งเสียงเฉพาะเจอคนที่โชคชะตาลิขิตมาให้" ปรียาวตีสายหน้าอย่างซ้ำๆ
เหมือนไม่เชื่อ แต่ด้วยนิสัยช่างจินตนาการกลับแอบคิดอยู่ลึกๆ ว่าความ
มหัศจรรย์นั้นอาจเป็นจริงได้

"เฮ้อ ช่างไอ้เรื่องพระพรนนี่ก่อนเหอะ เนี่ย รักนะตกใจเรื่องเจ้ากรรม
นายเวรที่ไม่รู้จะมาในรูปแบบคนหรือผีจนลืมหามซินแสเลยอะว่าที่ลือกันว่า
แม่เหมือนเป็นลูกค้าประจำของซินแสจริงจังหรือจ้อจี้" รีไรเตอร์สาวป่นพึม
พอดถึงประโยคหลังก็ไม่วายหยาบยืมศัพท์ในโลกออนไลน์อย่าง 'จ้อจี้'
อันหมายถึงเรื่องหลอกหลวงขึ้นมาใช้

ฟังแล้วสาวสวยก็อดจะเบะปาก กลอกตามองบนใส่ไม่ได้

"แห่มๆ กระพรวนจริงกระพรวนปลอมบอกไม่สนใจ แต่เรื่องแม่เหมือน เป็นลูกค้าชินแสรีเปล่าดันกลัวว่าเป็นเรื่องจ้อจี้ นี่! บึงรู้ชะชะว่ารักแรก คิดอะไรอยู่ คือจะหาวัตถุติดไปต่อยอดความมโนหาความเชื่อมโยงระหว่าง ตัวเองกับเหมือนอีก ลูกมะ"

"อ๊ะ แน่นอนนน แต่ก็นะ...จริงๆ ความเชื่อมโยงระหว่างรักกับเหมือน มันก็มีมาตั้งแต่ชื่อของเราสองคนแล้วปะ" หญิงสาวดูหน้าอึดลมอีกใหญ่ ก่อนจะทำคางทำสีหน้าเคลิ้มฝันยามบรรยายให้เพื่อนฟังเป็นครั้งที่ล้าน "บึงดูดี เหมือนชื่อ 'มนายุ' แปลว่า 'เป็นที่น่าปรารถนา' ส่วนรักชื่อ 'ลิปสา' แปลว่า 'ปรารถนาที่จะได้มา'...นั่นหมายความว่ารักต้องได้เหมือนมา สมปรารถนาแน่ๆ! แล้วเรายังเป็นคนไทยเชื้อสายจีนที่หน้าไม่ตีไม่หมวยกัน ทั้งคู่ นามสกุลเราสองคนก็ขึ้นด้วย 'อัคร' 'อัครา' คล้ายกัน แถมชื่อไอจี ยังลงท้ายเหมือนกันอีกต่างหาก แอริยยย แต่คิดก็โคตรฟินแล้วว นึ่ง นึ่งไม่นับเรื่อง..."

พังน้ำเสียงตื่นเต้นที่มาพร้อมท่าทางกระตือรือร้นของเพื่อนแล้ว สาวหมวยก็รีบร้องห้ามเสียงดัง

"โอ้ยยย พอจ รักแรกกก บึงขอร้องงง นี่บึงฟังความเนื้อคู่ของรักแรก กับเหมือนมาจนจะท้องได้อยู่แล้วเนี่ยยย แล้วไอ้ที่ชื่อไอจีลงท้ายด้วย .asawa เหมือนกันก็ไม่ไช่รักแรกหรือไงที่เป็นคนเปลี่ยนให้เหมือนกันกับ เหมือนอะ!" ปรียาวตีดอนหายใจดังเฮือก พอเห็นเพื่อนทำท่าจะอ้าปาก 'เพื่อ' ต่อกรีบขู่ "ถ้ารักแรกยังไม่หยุด บึงจะเริ่มเชียร์รักแรกกับเหมือนจริงจั่ง แล้วนะ!"

"บึง!" ลิปสาเรียกชื่อเพื่อนเสียงแหลม ทำปากย่นใสอย่างอนง "อย่าร้ายกับเพื่อนดิ! แต่บึงไม่เชียร์โอกาสของรักกับเหมือนก็โคตรติดลบ พอแล้ว ชินเชียร์ขึ้นมารักตายแล้วเกิดใหม่ลิปซาดิก็คงไม่ได้เจอเหมือนใกล้ๆ ด้วยซ้ำมั้งเนี่ย"

"เออออ ก็รู้นี้ ึ่งนั่งเสียบเลยนะ ชี้เกี่ยจฟังรักแรกมโนแล้ว มโนเก่งอย่างนี้ ไม่ควรไปเป็นรีไรเตอร์เลยนะ มาเป็นนักเขียนกับบ๊ิงมะ" นักเขียนสาว ผู้รังสรรค์ความรักสมหวังได้เฉพาะในนิยาย หากชีวิตจริงกลับเป็นถึงเทพี แห่งการเลิกราซักชว่น

รีไรเตอร์จอมมโนค้อนไล่

"แหม มโนเก่งไม่ได้หมายความว่าเขียนได้มัยยะชะ พุดเหมือนไม่รู้เนอะว่าเคยลองแล้วอะ แต่มันไม่รอด!"

เธอเคยใช้เวลาครึ่งปีหลังเรียนจบในการพยายามจะเรียบเรียงสิ่งที่จินตนาการไว้ในหัวออกมาให้เป็นเรื่องราวที่สมบูรณ์ แต่สุดท้ายลิปสาก็พบว่าเธอเสียเวลาครึ่งปีนั้นไปอย่างว่างเปล่า ดังนั้นเมื่อมีโอกาสได้ก้าวเข้ามาทำงานที่เหนือฝัน หญิงสาวจึงไม่ลังเลที่จะตอบตกลง

คนเราก็ต้องมีลิมิตในการไล่ตามความฝันมั่งแหละน่า จะมัวแต่ฝันจนอดตายก็ไม่ได้ไหมละ

นี่ยังถือว่าโชคดีที่เธอเรียนจบสามปีครึ่ง เพราะถึงจะเสียเวลาไปฟรีๆ ครึ่งปี สุดท้ายแล้วก็ยังเริ่มต้นทำงานพร้อมกับคนรุ่นเดียวกัน ไม่ได้เสียโอกาสไปมากกว่านี้

"ก็รักแรกนะ ไม่รู้จักจริงจังสักที เขียนได้นิดๆ หน่อยๆ ก็เบื่อแล้วแบบนั้นมันจะจบมัยยะชะ"

"เอออจ เลิกพุดเหอะ รีบกินกันดีกว่า ก่อนขึ้นไปดูหนังจะได้แวะซื้อบ๊ิงกันก่อน" ลิปสาเอ่ยตัดบท ขณะตักข้าวเข้าปากก็เลื้อยไปเห็นคุณนายท่านหนึ่งประคองถาดอาหารมาด้วยท่าทางเชื่องช้ามุ่งามราวกับภาพสโลว์โมชั่น และไม่นานท่านก็ค่อยๆ ทิ้งตัวลงนั่งที่โต๊ะติดกับพวกเธอ จากนั้นอีกเกือบหนึ่งนาทีถึงหันมาถามเสียงเบาว่า

"หนู น้ำนี้ไปซื้อตรงไหนหรอ"

"อ้อ ตรงโน้นคะ" หญิงสาวกะพริบตาปริบ ชี้นิ้วตอบไป หัวคิ้วขมวดมุ่น

เมื่อคำนวณระยะทางกับฝูงชนที่ต้องผ่านว่าคุณยายต้องใช้เวลานานขนาดไหน
กว่าจะกลับมาถึงโต๊ะได้อีกครั้ง

คนที่ไม่ม่ปู้ยาดายายให้ใกล้จิตใจอ่อนยวบ ธิบเสนอดัว

"เออ ถ้าคุณยายไม่รังเกียจ เตียวหนูไปซื้อให้มัยคะ"

หญิงชราที่กำลังจะลุกขึ้นชะงัก ดวงหน้าซึ่งเห็นเค้าความงามในอดีต
อยู่ราวๆ หันกลับมาทางสาวรุ่นหลาน จ้องเขม็งจนลิปสาขยับตัวอย่างอึดอัด
นึกเสียใจที่ทำตัวเป็นคนดีเสนอหน้าให้ความช่วยเหลือ เพราะบางที่ท่าน
อาจจะระแวงก็ได้ที่อยู่ดีๆ เธอก็ไปทำดีด้วยแบบนั้น

ขณะที่รีไรเตอร์สาวกระสับกระส่าย หญิงชราที่แยมรอยยิ้มอ่อนโยน
ยื่นการ์ดสำหรับจ่ายค่าอาหารและเครื่องดื่มมาให้

"ยายขอน้ำเปล่าไม่เย็น ขอขอบคุณมากนะจะหุ"

"ได้คะคุณยาย รอแป็บนะคะ"

ลิปสาพยักหน้าหงิกหงัก รับการ์ดมาพร้อมกับรีบวิ่งไปซื้อให้ท่าน

พอพ้นระยะสายตาของคุณยายและเพื่อนซึ่งคงนั่งอ้าปากค้างเพราะ
แปลกใจที่คนมนุษย์สัมพันธ์ต่ำอย่างเธอเอ่ยปากให้ความช่วยเหลือ
คนแปลกหน้า ลิปสาก็ค่อยๆ ผ่อนจางหวะลงจนเหลือแค่เดินเร็วๆ พรู
ลมหายใจออกเพื่อปรับระดับการเต้นของหัวใจ

มือเล็กๆ ขื่นกุ่มหน้าอก เท้าก้าวเข้าไปต่อคิวร้านขายน้ำที่มีคนอยู่
ราวๆ สี่ห้าคน

โอยยย ไม่คิดไม่ฝันเหมือนกันว่าเธอจะกล้าพูดคุยและเสนอดัว
ให้ความช่วยเหลือคนแปลกหน้า! เป็นเพราะความสงสารคุณยายแท้ๆ เชียว

คิดไปถึงคุณยายที่อายุมากแล้วยังต้องมาเดินห้างคนเดียว ลิปสา
ก็ใจอ่อนยวบ ทั้งยังแอบเคืองไปถึงลูกหลานของท่านค่าที่ปล่อยให้คนแก่
ออกมาข้างนอกเพียงลำพัง ท่านทำอะไรเรื่องซ้ำแบบนั้นหากเกิดอุบัติเหตุ
จะทำยังไงกัน

หญิงสาวถอนหายใจ

เอาเถอะ เธออาจจะช่วยเหลืออะไรได้ไม่มาก แต่จะนั่งรอจนท่านกินข้าวเสร็จก่อนแล้วค่อยไปละกัน

ลิปสาดตัดสินใจทำอย่างที่คิดจริงๆ นั่นคือเธอเลือกจะสละเวลาเดินซื้อบั้งก่อนภาพยนตร์ฉายเพื่อคอยจนคุณยายรับประทานม้อเที่ยงเสร็จ รับประทานอาหารว่างไปแลกเงินในบัตรพลาสติกแข็งที่ใช้ได้แค่ในศูนย์อาหารเท่านั้นคืนให้ท่าน และยังคงล้าละลึ่งทำท่าเหมือนไม่กล้าปล่อยท่านไว้ลำพังหลังทำทุกอย่างเสร็จ

ปรียาวตีกลกตกตา

หล่อนไม่ใช่คนใจไม่มีสำระกำ แต่ที่กลกตกตาใส่นี้ก็เพราะเริ่มรำคาญกับความละล้าละลึ่งจะทำอะไรก็ไม่กล้าสักอย่างจนใจจะขาด!

เหมือนคุณยายผู้มีปฏิภิกิริยาเชิงซ้าจนน่าเป็นห่วงจะเข้าใจ ริมฝีปากเหี่ยวยุ่นค่อยๆ แยมรอยยิ้มจนใบหน้าเรียบเฉยดูอ่อนโยน ท่านกล่าวอย่างเชิงซ้าดังเดิมว่า

"ไม่ต้องห่วงยายนะ ลูกสาวยายน่าจะกำลังมาแล้วละ"

"ถ้างั้นให้หนูอยู่รอเป็นเพื่อน..."

ยังไม่ทันพูดให้จบประโยคดีหญิงสาวก็นิ่งงันเพราะลมหอบใหญ่ซึ่งพัดผ่านหน้าไปจนเรือ่นผมยวสยายในอากาศ นัยน์ตากลมเหล่มองเพื่อนและพบว่าสาวหมวยมีปฏิภิกิริยาไม่ต่างจากเธอ

"แม่คะ! มาอยู่นี่เอง มัทตามหาให้ทั่วเลย นี่ไม่ได้เป็นอะไรใช่ไหมคะเนี่ย"

คนที่พามาตามาเดินเล่นในวันหยุดซึ่งเพียงเปลอแวบเดียวท่านก็หายไประจากสายตาร้องเสียงดัง ร่างสมส่วนซึ่งวิ่งกลางจนลีม้วยเข้ามาหาจับท่อนแขนเหี่ยวยุ่นพลิกไปพลิกมา คล้ายจะหาร่องรอยความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นได้กับมารดาสูงวัยของตน พอพบว่าทั้งร่างในชุดเสื้อลูกไม้

สีอ่อนกับผ้าชิ้นไม่มีอะไรบุบสลายก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ กอดท่านไว้ด้วยความโล่งใจ

"เฮ้อ! ถ้าแม่เป็นอะไรไปมันจะอยู่ยังไงคะเนี่ย"

'คุณมาลี' ยิ้มรับปฏิบัติการของลูกสาวจนดวงตาโค้งขึ้น มือเล็กตบเบาๆ บนแผ่นหลังของลูกที่ในเวลานี้ตัวสูงกว่าท่านอยู่หลายเซนติเมตร

ยังไม่ต้องนับไปถึงหลานชายคนเดียวเลย นั่นสูงท่วมหัวยายไปไม่รู้ตั้งเท่าไรแล้ว

"แม่ไม่ได้เป็นอะไร แค่อยากกินข้าวไข่เจียวหมูสับเฉยๆ"

"โอ้! ถ้าอย่างนั้นแม่ก็บอกมัทธิศะ มัทพาแม่มากินก็ได้ ไม่เห็นต้องหนีมาคนเดียวแบบนี้เลย" คุณมัทนาสายหน้าอย่างอ่อนใจ กระนั้นมือก็ยังยึดท่อนแขนมารดาไว้ด้วยความนุ่มนวลคล้ายกลัวท่านจะหายไปอีก

แม่ต่อนี้คุณมัทนาเองจะอายุย่างเข้าเลขห้า กลายเป็นแม่ของลูกชายที่เติบโตโตดังไปทั่วประเทศแล้ว แต่เมื่อพบว่ามารดาหายไปจากครรลองสายตา คนที่กำลังมองหาร้านอาหารซึ่งเหมาะสำหรับวัยของคุณมาลีก็อดจะตกใจจนแทบร้องไห้ไม่ได้

ดีเท่าไรที่มารดาวัยเจ็ดสิบสองซึ่งอาจจะทำอะไรเชิงซ่าไปบ้างยังใช้โทรศัพท์รุ่นปุ่มกดได้คล่องแคล่วและรู้ว่าควรโทรให้ลูกสาวมารับ

เมื่อเห็นว่าลูกสาวคลายความตกใจลงแล้ว คุณมาลีก็ตบเบาๆ บนท่อนแขนลูก ก่อนหันไปยิ้มให้สองสาวรุ่นหลานซึ่งกลายเป็นฝ่ายตกใจเพราะการปรากฏตัวราวพายุหมุนของลูกสาวท่าน

"ขอปิ่นนะหนูที่ช่วยดูแลยายเมื่อครู่นี้ ตอนนี้ลูกสาวยายมารับแล้วละ"

คำพูดของมารดาทำให้คุณมัทนาหันไปมองบ้าง เลยได้เห็นสาวรุ่นลูกสองคนยืนนิ่งค้าง กลอกตาไปมาเหมือนกำลังตกใจอะไรบางอย่าง ซึ่งคนที่ทบทวนเหตุการณ์และกิริยาอาการของตัวเองเมื่อครู่ก็เบิกตาโต อุทานในใจ

ตายละ! เผลอตัวไปแล้วแน่ๆ!

แม่ที่มีลูกชายเป็นพระเอกดังระดับประเทศทราบดีว่าไม่ใช่แค่พฤติกรรมของภรรยาที่เป็นที่จับตามองของประชาชน ท่านซึ่งเป็นแม่ที่ค่อนข้างมีบทบาทและปรากฏตัวต่อหน้าสื่อเคียงคู่ลูกชายอยู่บ่อยๆ เองก็เช่นกัน ดังนั้นถึงขั้นนิสสัยเต็มท่านจะไม่ใช้คนเลวร้ายไร้มารยาท ทว่าเมื่อต้องปรากฏตัวในที่ที่คาดว่าจะมีคนรู้จักลูกชายก็ยังคงจะสำรวจมากกว่าปกติไม่ได้

ซึ่งไม่ต้องเดาเลยว่าการวิ่งมาหามารดาด้วยความไวแสงเมื่อครู่ค่อนข้างขัดกับภาพลักษณ์นุ่มนวลละมุนละไมที่ท่านวางไว้อยู่เสมอ

แม้จะรู้ว่ายากจะลบภาพเมื่อครู่ทิ้งไป หากคุณหม่ทนายก็ยังคลี่ยิ้มนุ่มนวลบนใบหน้า หันไปกล่าวกับหญิงสาวทั้งสองอย่างอ่อนโยน

"เมื่อก็พวกหนูช่วยกันดูแลคุณยายหรือจะ ขอบคุณมากนะลูก"

ลิปสากที่ไม่คาดคิดว่าจะได้เจอ 'ว่าที่แม่สามีในมโน' ตื่นเต้นจนใจเต้นแรง หญิงสาวได้แต่เฝ้าปาก พยักหน้ารับไปตามสัญญาตัญญาณ

"คะ เอ้อ...ไม่เป็นไรคะ ไม่เป็นไรเลย"

"ถ้าไม่ได้หนูคนนี้ เมื่อก็แม่คงแย้ คนแก่...เฮ้อ! ทำอะไรก็เรื่องซ่านำรำคาญไปหมด" คุณมาลีผู้เคยมีชีวิตชีวาและชอบทำอะไรด้วยความรวดเร็วอยู่เสมอถอนหายใจ สีหน้าบ่งบอกถึงความขัดใจกับสภาพร่างกายซึ่งเปลี่ยนไปตามวัยของตัวเอง

"โอ้! แม่คะ แม่ไม่ใช่สาวจ๋า แล้วนะ ซ้างลงบ้างก็ปกติหนา" คุณหม่ทนายปลอบมารดา ก่อนหันไปสนใจสองสาวอีกครั้ง แว่ตาที่มองเต็มไปด้วยความเอ็นดูมากขึ้น "ขอบใจพวกหนูสองคนอีกครั้งนะจ๊ะ"

การทึ่บ้านเดิมที่ต่างจังหวัดมาอยู่ดูแลลูกชายคนเดียวที่เมืองหลวงของประเทศไทยตลอดหลายปีทำให้ท่านทราบดีว่าในเมืองหลวงแห่งนี้เรื่องของหัวใจและการช่วยเหลือผู้อื่นมีน้อยมากพอๆ กับเก้าอี้วางบนรถไฟฟ้าในชั่วโมงเร่งด่วน

"ไม่เป็นไรค่ะ เรื่องเล็กน้อยเอง" ปรียวตีตอบรับแทนเพื่อนซึ่งกลับไปยื่นอึ้งทำอะไรไม่ถูก "เอ้อ ยังไงพวกหนูขอตัวก่อนนะคะ พอดี... หนึ่งจะฉายแล้วนะคะ"

"๊ะ โชคดีนะ๊ะ"

สองแม่ลูกรีบไหว้หญิงสาวทั้งสองด้วยสีหน้าเอ็นดู ทว่าก่อนที่สองสาวจะแยกตัวไปหนึ่งเินนั้นกลับร้องถามเพื่อนที่มาด้วยกัน

"๊ะ! รักแรก ตัวอยู่ที่รักแรกใช่ไหม"

"หือ? ตัวหรือ เออ อยู่กับรักนี้ไง" ลิปสาทะพริบตาพริบ อาจจะเพราะหัวใจยังเต้นโครมครามเมื่อได้รู้ว่าคุณยายที่เธอช่วยเหลือโดยบังเอิญนั้นเป็นยายของสามีมโน มือที่รื้อค้นกระเป๋าจึงค่อนข้างสั่น เมื่อหยิบตัวภาพยนตร์ออกมาได้บัตรพลาสติกสีฟ้าอ่อนก็หล่นตามออกมาด้วย

"๊ะ!"

คุณมัทนายย่อตัวลงเก็บบัตรประจำตัวประชาชนซึ่งกระเด็นมาหยุดตรงข้างเท้าท่าน ทว่าก่อนจะยื่นมันคืนให้กับเจ้าของหางตากลับเหลือบเห็นบางอย่างบนบัตรพลาสติกจนทำให้ใบหน้าเปลี่ยนสี

"ขอบคุณมากนะคะ"

แม่ของนายยู่นับัตรคืนใส่มืออีกฝ่ายตามสัญญาตัญญาณ ดวงตายังคงมองตามแผ่นหลังบอบบางที่วิ่งหายไปกลางฝูงชนเมื่อเพื่อนของเจ้าหล่อนร้องเสียงหลงว่าภาพยนตร์เริ่มฉายไปเกือบสิบนาทีแล้ว

เมื่อกี้มัน...

"มัท...เป็นอะไรลูก"

คุณมาลีและตะท่อนแขนลูกสาวเบาๆ ดวงตาฉายแววแปลกใจเมื่อคุณมัทนาสะดุ้งหันมามองท่านอย่างสับสนก่อนที่แววตาจะเปลี่ยนเป็นเปล่งประกายเจิดจ้า

"แม่คะ! เมื่อกี้มัท...เด็กคนเมื่อกี้..." หญิงวัยห้าสิบผู้ผ่านร้อน

ผ่านหนาวมามากเหลือตัวเขย่าที่อนเซนพอมบางตามวัยเหมือนทุกครั้ง
ที่ท่านกำลังตื่นตื่นยินดีกับอะไรบางอย่าง

เหมือนวันนั้นเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนที่รู้ว่าตัวเองกำลังมีทายาทตัวน้อย
อยู่ในครรภ์

ไม่ต้องคิดเปรียบเทียบคุณหมันทนาก็รู้ดีว่าการตั้งครรภ์หมายถึงความ
ยินดีที่สุดในชีวิตรองจากคลอดลูกออกมาอย่างปลอดภัย ทว่าตัวเลข
ที่ปรากฏบนบัตรประชาชนของเด็กสาวคนเมื่อกี้กลับสร้างความยินดีที่สุดใน
ในรอบหลายเดือนมานี้

"เด็กคนเมื่อกี้...เกิดหลังเหมือนหนึ่งปี แต่เกิดก่อนเหมือนหนึ่งเดือน
กับอีกหนึ่งวันค่ะแม่!"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625604.html>